

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

HOMMELN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET ·

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG.

FRU AGNES WELIN, F. HEDENSTRÖM.

EN JULAFTON I SKANDINAVISKA SJÖMANSHEMMET I LONDON.

BLAND DE MÅNGA upprop i välgörenhetens namn, som vid tiden för julens analkande bruka förekomma i tidningarna, är det ett, som sedan åratals tillbaka dragit allmänhetens uppmärksamhet till sig, och som, att döma af det verksamma intresse det väcker, tycks ha en särskild förmåga att värma hjärtan och öppna gifmilda händer på sina läsare — jag menar uppropet för Skandinaviska Sjömanshemmet i London.

Kunde alla de vänliga gifvarne af julklappar till dem af våra sjömän, som fira sin jul i nämnda hem, följa sina gåfvor till dess be-

stämmelseort, skulle ett för många säkerligen både ovanligt och fångslande skådespel möta deras blickar, såväl af de storartade förberedelserna till som af den glada festen själf, när den ändtliga julaftonen går af stapeln i all sin glans.

En liten husmor i ett vanligt svenskt hem skulle säkerligen aldeles svindla inför de rent af gigantiska anordningar, som måste vidtagas för att kunna härbergera och på det gästfria sätt, som alltid varit kännetecknande för fru Welin, mottaga de hundra och åter hundra gäster, som en tid förut genom vackert utstyrda kort, utkolporterade lite hvarstades, där de kunna nå sjömän, vänligt inbjudits att tillbringa sin julafton i sjömanshemmet.

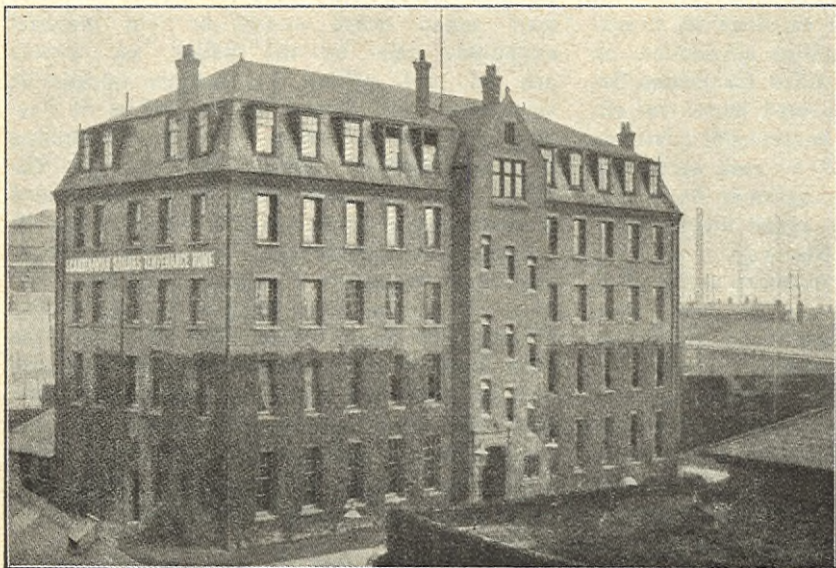
Vi behöfva ju icke nämna mer än att omkring 1,500 smörbakelser och 3,000 krocketter anses skola åtgå, att bakverk, syltor, skinkor och puddingar hafva dimensioner, som skulle komma själfva jätten "Gluff-Gluff" att betänka sig två gånger, innan han grepe sig verket an, och att grötgrytorna hafva ungefär en bykittels storlek, för att nu ge ett litet begrepp om, i hvilken stil det hela går — detta blott när det gäller de rent materiella tillrustningarna.

Hvilken tid och omtanke, hvilket kärleksfullt intresse kräfva icke sedan alla anordningar i och för smyckandet både af hemmet och af den strax bredvid liggande lilla engelska högkyrkan, som af dess pastor, dr Lindsay, med vänligt tillmötesgående upplåtits för en del af julfestens firande! Ja, ett oafslutligt outtröttligt arbete är det, som snart sagdt dag och natt veckor i förväg pågått, tills hemmet ändtligen den stora dagen står där färdigt i all sin prakt, och ett festligt intryck gör det i sanning med sina ändlösa guirlander af lager och järnek, hvari kulörta lyktor här och hvar glindra fram likt ädelstenar i det gröna, guirlander öfverallt i förstugor och trappuppgångar och först och sist i matsalen, kring pelare, väggar

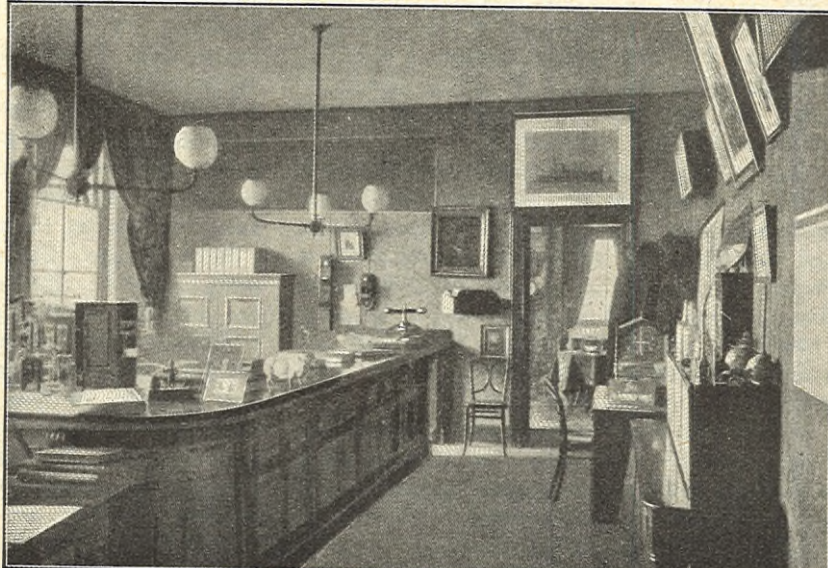
och tak. Och alla flaggdekorationerna sedan! Hvarhelst en sådan lämpligen kunnat anbringas, lysa de svenska, danska och norska färgerna emot en, främst omkring konung Oscars af honom själf till hemmet skänkta porträtt, som har sin plats i nämnda sal. Där tronar också den ståtliga direkt från Sverige importerade julgranen, så äkta svensk i sin strålände skrud af ljus, äpplen, flaggor, konfekt och glitter, att hjärtat nog klappar litet fortare än vanligt under mer än en sjömanströja vid åsynen däraf.

Klockan 5 börja så julgästerna anlända, alla högtidsklädda med glada förväntansfulla anleten, och tserveringen tar sin början, underlättad af en frivillig stab af unga damer, som flinkt och behändigt sköta sin uppapperskesyssla och vänligt se till, att ingen af de, ofta till mellan 7- à 800 uppgående gästerna må bli utan sin stora varma tekopp med dess rundligt tilltagna "dopp".

Efter denna tilltalande inledning till festen och en kort paus, som af sjömännen användes till muntert samspråk, ytterligare lifvadt af blossen från de kära "snuggorna", samlas man i den ofvannämnda kyrkan, också den i festskrud af grönt och ljus och med en strålände gran i koret. Under orgelns toner är snart hvar enda plats upptagen, och sedan ingenjör Welin på sitt varmhjärtade friska sätt hälsat gästerna välkomna, uppträder d:r Lindsay med ett kort anförande, slutande sig till något julevangelium, hvarpå församlingen stående instämmer i sången af de från orgeln intonerade gamla härliga svenska julsalmerna, som kanske bättre än några ord förmå att skänka den rätta julstämningen åt andaktsstunden. Ty ljuder sången kanske icke alltid så harmonisk och ren, rycker den dock oemotståndligt ung och gammal med sig, tills den fyller hela den lilla kyrkan med sina mäktiga tonvägar, vibrerande af minnen, tusen och åter tusen, som, om mörka eller ljusa, glada eller vemodiga, dock äga makt att på

SKANDINAVISKA SJÖMANSHEMMET I LONDON

SKANDINAVISKA SJÖMANSHEMMETS KONTOR.

ett alldeles särskildt sätt göra hjärtat veckt och sinnet mottagligt för hvad af kärlek, ljus och frid julen vill gifva människors barn.

Sången tystnar och fru Welin träder upp och talar till sina gossar, ofta på det rent af inspirerade sätt, som är henne eget just när det gäller sjömännen, alltid dock förstående att fångla deras intresse genom det liffulla och hjärtevarma i sitt föredrag, hvartill vackert och stämningsfullt sluter sig en eller annan julhymn, t. ex. Adams "O helga natt", på ett gripande sätt sjungen af ingenjör Welin.

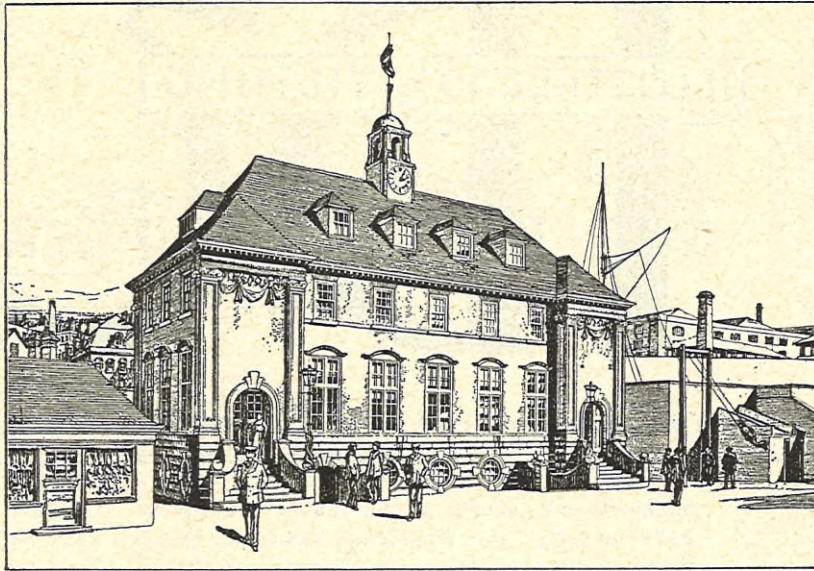
Härmed är den religiösa delen af julfesten till ända och julklappsutdelningen börjar. Denna försiggår ettdera i själfva kyrkan så, att värdfolket tager plats vid utgången och att hvar och en ur deras händer i förbifarten mottager sin gifva, hos somliga framkallande ett gladt frimodigt tack, hos andra åter blott en blyg, stum bugning, båda sätten lika välmenade; eller också är mellan Hemmet och kyrkan ett tält för tillfället uppfördt, hvarigenom alla måste passera och där julklappsutdelningen af vana händer försiggår under fru Welins ledning.

Sedan en hvar på detta sätt blifvit begåfvad med ett paket, innehållande en mössa, vantar, halsduk eller dylikt, samt ett par rosiga äpplen och en bok, samlas så småningom åter alla i matsalen, där under tiden de långa borden blifvit fyllda med allt hvad af läckerheter en svensk julgäst kan tänka sig såsom hörande till jultrakteringen, främst de väldiga gröt-faten med sitt rykande snöhvita innehåll. Med strykande aptit går man till anfall, och länge dröjer det icke, innan fat och karotter äro länsade; och en särskildt lifvande verkan tycks måltiden ha haft att döma af den höga stämningen, som gång på gång tar sig uttryck i skallande hurrarop, för konung och fosterland, för sjömanshemmet i London, för julen och — last but not least, för värdfolket — ingenjör och fru Welin, som under vänligt samspråk och uppmaningar till flitigt begagnande af grötskedarna gå omkring bland gästerna.

Så aftackas dessa och festen är all, och de sjömän, som icke äro bofasta på Hemmet, aflägsna sig, hvar för sig eller i klungor uppsökande sina så kallade "hem", vare sig dessa nu äro belägna i någon skans ombord på de fartyg, som jula i London, eller i kyffen af mer eller mindre respektabel art i den stora staden. Ett ljusst och värmande minne är det dock de alla föra med sig ut i mörkret, och slocknar det också hos somliga kanske redan med julnattens stjärnor, blir det kanske hos andra ett minne för lifvet, kastande fallande uttryck i julfesten, men som också representerar ett dagligt och stundligt arbete året om i kärlekens, barmhärtighetens, tålmodets och visdomens tjänst, och hvars räckvidd en utanför stående knappast kan ana.

Och nu några ord, så långt det begränsade utrymmet tillåter, om den, som är själen i verksamheten bland våra sjömän — en verksamhet, som visserligen tar sitt mest i ögonen fallande uttryck i julfesten, men som också representerar ett dagligt och stundligt arbete året om i kärlekens, barmhärtighetens, tålmodets och visdomens tjänst, och hvars räckvidd en utanför stående knappast kan ana.

Det är i år 25 år sedan Agnes Hedenström-Welin började sin välsignelsebringande verksamhet bland de skandinaviska sjömännen, och den 2 sislidne oktober firades också med anledning häraf på Sjömanshemmet i London ett i all sin enkelhet tilltalande jubileum.

SKANDINAVISKA SJÖMANSHEMMET I LONDON. "ANNEXET".

En kort redogörelse af fru Welins lif och verksamhet torde, som sagdt, kanske därför också intressera Iduns läsarinna. Jag önskar blott att jag till mitt förfogande hade en penna, som förmådde gifva den rätta belysningen åt bilden af en kvinna, hvars rika, varma, originella personlighet måste vinna de hjärtan, som i verklig förståelse för hvad hon är och hvad hon verkat komma henne nära. Född i Nyköping och tidigt fader- och moderlös, fann Agnes Hedenström snart ett nytt hem i regementsläkarens, doktor Mörts hus i nämnda stad, där hon uppfostrades och hennes håg redan i den första ungdomen väcktes för religiösa intressen och därmed förbunden missionsverksamhet. På grund därav beslöt hon sig också redan vid 19 års ålder för att så vidt möjligt ägna sitt lif åt bekämpandet af hedendomens mörker och slaveri. Denna åtrå stegrades år från år, och sommaren 1877 reste hon öfver till England i syfte att höra sig för, huruvida utsikter funnos för henne att blifva antagen och utsänd på missionsfältet af de större missionssällskapen i London. Mycket snart lyckades hon också få löfte därom, och såsom den gläder sig, hvilken ändtligen ser sig stå vid målet för sin ungdoms mest brinnande längtan, så glädde hon sig i hoppet att inom kort få anträda resan till Indien. Så mycket smärtsammare kändes därför slaget, då missionssällskapets läkare efter den sedvanliga undersökningen af missionärs-adepter förklarade hennes lungor så angripna, att hon måste anses oduglig för det tillämnade kallet och därför uppgifva drömmen om att offra sitt lif i hedningarnas tjänst.

Kort efter sedan hon drabbats af denna svåra misräkning, kom hon i beröring med en i vida kretsar känd och högt aktad engelsk filantrop, den numera aflidna miss Annie Mc. Pherson. En gren af den välgörenhet, hvaråt denna dam ägnade sig, gällde sjömännen, en verksamhet, som just vid tiden för fröken Hedenströms sammanträffande med henne var alldeles nybörjad. En liten anspråkslös missionslokal — "Strangers Rest" — med skrif- och läsrum för sjömän af alla nationer hade öppnats vid den då för tiden sämst kända gatan i Östra London, Radcliff Highway. Om kvällarne höllos här föredrag på olika språk af en del frivilliga medhjälpare ur de högre samhällslagren, men ännu hade ingen anmält sig att taga hand om skandinaverna. Hennes första lärospån på den nya lefnadsbanan voro just icke vare sig lysande eller synnerligen uppmuntrande, obekant som hon var med de förhållanden, hvarunder hon måste arbeta, och ytterligt känslig för all den last, råhet och cynism, som mötte henne, men med vunnen erfarenhet växte mod och förmåga, och det dröjde

icke länge, innan hon först blef miss Mc. Pherson en god hjälp och sedan på egen hand med framgång pröfvade sina krafter, tills hennes verksamhet bland de skandinaviska sjömännen vuxit så, att den nu väl förtjänar benämningen storartad.

Nu blef fröken Hedenström anmodad härom, och hennes egna ord gifva en god bild af hennes första erfarenheter vid inträdet på den nya lefnadsbanan.

"Jag hade letat mig väg ned till Highway", berättar hon, "men oviss om, åt hvilket håll "Strangers Rest" låg, vände jag mig till ett par förbigående kvinnor för att få upplysning härom. Döm själf om min förfäran, då dessa utan vidare grepo tag i mina långa hängande lockar och under jubel och skrän började "köra häst" med mig nedåt gatan! Men till Strangers Rest bar det i

alla fall af, och efter några minuter voro vi vid målet, där jag gråtande och skälfvande af ångest knuffades in genom dörren.

"Jag möttes af miss Mc. Pherson, som på sitt vanliga trygga sätt vänligt mottog mig, dock utan att tyckas anse mitt äfventyr värdt vare sig tårar eller klagovisor. Hon visade mig tvärtom omedelbart in i ett af rummen, där ett halft dussin skandinaviska sjömän mer eller mindre frivilligt församlats. För dem skulle jag nu sjunga och tala. Första versen af den sång jag valt var dock knappt utsjungen, förrän alla mina åhörare, den ena efter den andra, slunkit ut genom dörren, tills jag satt där mol allena vid orgeln, förtviflad och rädlös. Då tittar plötsligt miss Mc. Pherson in och frågar med en allt utom mild stämma, "hvar jag gjort af sjöfolket", hvarpå en tämligen barsk befallning följde att genast gå ut och skaffa in dem igen och helst lika många därtill. Som det icke fanns någon annan råd än att lyda, gick jag med hjärtat i halsgropen ut på gatan, och hur det var lyckades mitt värf verkligen så öfver förväntan väl, att jag inom kort åter satt vid orgeln med ungefär ett dussin "gastar" på bänkarna framför mig. Som jag började sjunga, hörde jag miss Mc. Pherson — regla dörren utanför! —

Ostörd aflöpte visserligen icke andaktsstunden, men så småningom lyckades jag fångla mina åhörarens intresse, och efter en halftimmes förlopp stack miss Mc. Pherson åter in hufvudet genom dörren, denna gång med den korta anmärkningen: "that will do".

Från denna oansenliga och icke synnerligen uppmuntrande början växte Agnes Hedenströms verksamhet bland de skandinaviska sjömännen till den betydelsefulla och omfattande lifsgärning, som nu fyllt sitt 25 år. Ser man saken också endast ur rent materiel synpunkt, tala de till mellan en kvarts och en half million kr. årligen uppgående summorna, som genom henne räddats åt Sverige, om en nationell vinst, som i sanning är beaktansvärd. Hennes sätt att gå tillväga, då hon med lock eller pock, med allvarliga eller humoristiska föreställningar, öfvertalar sina gossar att lämna sina besparingar i hennes händer i stället för att lägga ned dem på krogen eller förlösa dem i ovärdigt sällskap, gör ingen henne efter, och tusen och åter tusen äro de fattiga hem i Sverige, där den grämselse och sorg, som hvilat tung öfver fars och mors hjärtan vid tanken på den otacksamme glömske sonen därborta i främmande land, förbytts i glädje och välsignelser vid åsynen af penningbrevet med Londons poststämpel.

För att nu återgå till och i största korthet

ÖRGRYTE

Kemiska Tvätt- & Färgeri A.-B., Göteborg, tvättar eller färgar alla slags

beklädnadsartiklar ytterst väl. Billigaste priser.

redogöra för tillväxten af fröken Hedenströms verksamhet, må nämnas. att frågan om ett *hem* — icke blott en tillflyktsort för lediga stunder som "Strangers Rest", utan en plats där de för måttligt pris fingo både tak öfver hufvudet och "skaffning" den tid de vistades i land — utgick från dem af de skandinaviska sjömännen själfva, hvilkas håg väckts för ett renare och bättre lif än det, som föres i dessa s. k. boardingshouses, de enda "hem", som hittills stått dem till buds och som alla nästan utan undantag äro af uslaste slag. Med glödande ifver upptogs förslaget af fröken Hedenström, som tack vare biståndet af varmhjärtade och förmögna engelska vänner snart nog såg sig iståndsatt att förverkliga den kära planen.

Den 2 okt. 1880 öppnades nämligen i en för ändamålet lämplig förhyrd byggnad vid Lemon Street "The Scandinavian Sailors Temperance Home". Visserligen voro svårigheterna, de första åren i synnerhet, stora, visst vållades henne sorg och förfång af alla slag, dels till följd af Boardinghousemasters och krögares helt naturliga illvilja — hon hade ju gripit direkt in i hvad de ansågo för sitt vällofliga privilegium, att roffa sjömännen in på bara kroppen — dels till följd af det ekonomiska betryck, hvori hon bringades, ofta af oredliga gäster bland sjömännen, måhända också af sin medfödda böjelse att tro alla människor om godt. Hennes vänner voro dock städse färdiga att i den mån så behöfdes stå henne bi, och då efter några år frågan om ett eget hem för de skandinaviska sjömännen bragtes å bane, voro de samliga redo att ingå i den kommitté, som tillsattes för realiserandet af planen.

Fru Welins ofta rent af förunderliga makt öfver sina skyddslingar ligger till en del i den oförskräckthet och sinnesnärvaro, hvarmed hon äfven i de mest kritiska ögonblick förstår att gripa in, men först och sist i den stora, vidhjärtade kärlek, hvarmed hon omfattar dem och allt hvad som rör dem, parad med en humor, som räddar henne från att någonsin falla in i den jämrande, suckande jargon, som tyvärr ofta nog kännetecknar den kristliga barmhärtigheten. Friskt, hurtigt och käckt, nog så allvarsamt också, där så höfves, men alltid förstående, möter hon dem och vinner därmed deras hörsamhet och förtroende. En liten rolig anekdot finnes, om hur hon en gång bröt modet på en oresonlig, slagslysten finne, en riktig jätte till gestalt och kroppskrafter, som etablerat ett ordentligt krig på gården, där mössor och käppar flögo i luften och hårtottar och tänder röko. Fröken Hedenström, som blef varskodd om förhållandet, gick beslutsamt ned bland de stridande, som i pura förvåningen beskedligt läto skjuta sig åt sidan, grep med ett stadigt tag i finnen i armen med orden: "Nu följer du mig in i kolboden, och där förhåller du dig lugn, tills jag släpper ut dig igen!" — hvarpå hon också mycket riktigt drog honom med sig till nämnda ställe, spak och motståndslös som ett lamm, sköt honom genom dörren in i mörkret och vred med ett stadigt tag om nyckeln, som sedan stannade i hennes ficka den tid hon ansåg lämpligt — allt till de omkringstående gränslösa förundran, för att icke säga *beundran!*

Sjömanshemmets nuvarande egendom, som i februari 1888 högtidligen invigdes af prins Bernadotte, består af en 5 våningars hufvudbyggnad, en annexbyggnad innehållande ett tjugotal sofrum, skrif- och rökrum samt ett stort kafé, där te, kaffe, chokolad och läskedrycker tillhandahållas gästerna jämte färska tidningar, svenska, norska och danska. Spel af skilda slag till tidsfördrif finnas ock att tillgå samt dessutom nödiga ekonomibyggnader, stall, magasin o. s. v. Sängplatserna

i båda byggnaderna uppgå till 200, och det är med svidande hjärta fru Welin ofta måste afvisa gäster, hon icke kan härbärgera, då utrymmet till sista platsen är anlitadt.

År 1889 ingick fröken Hedenström äktenskap med ingenjör Axel Welin, bördig från Stockholm, hvilken varit och är henne ett godt och energiskt stöd i hennes verksamhet, "ett stöd, utan hvilket jag icke kunnat hålla ut", förklarar hon själf.

Och visst är, att ett arbete, mer kräfvande, slitande och oafåtligt tagande tid och krafter i anspråk, än omsorgen om och vården af detta stora hem sällan hvilat på en kvinnas skuldror, ett arbete, som nog icke heller blifvit så framgångsrikt, därest det icke understöds af en kärlek, som i barmhärtighet och tålmod, i hoppfull tro och barnslig tillit till Guds hjälp söker sin like.

Många äro också de tankar — kanske särskildt nu vid juletid — som flyga öfver Nordsjön till Hemmet vid Themsens strand med tack från gamla Sverige till den dotter, som mer än flertalet af sina landsmän hedrat sitt land och bidragit att återskänka det söner, värdiga det gamla, goda, svenska namnet.

EYVOR STEEN.

DE SVENSKA KVINNORNAS RÖSTRÄTTSRÖRELSE.

UTI IDUN för förra veckan lämnades en redogörelse för den nuvarande regeringens ställning till kvinnornas kraf på politisk medbestämmanderätt. Utom de fem petitioner till regeringen, som då omnämndes och som framburits af särskilda deputationer, ha ytterligare ett stort antal insändts från kvinnoföreningar landet rundt, vittnande om, att intresset är lefvande.

Genom excellensen Staaffs förklaring har det blifvit klart, att männens rösträttsfråga kommer att lösas först. Sedan blir det kvinnornas tur. Af väsentligen taktiska skäl anses en samtidig lösning omöjlig — en uppfattning, som accepterats äfven af yttersta vänstern.

Om således det kvinnliga rösträttskravet icke nu kan göras till föremål för statsmaktens behandling, så finns emellertid ingenting som hindrar att viktiga förarbeten utföras. De delegerade, som å det stora rösträttsmötets i Stockholm vägnar uppvaktade statsministern, framhöllo på goda grunder, att den regering, som icke nu vill medtaga kvinnorna i rösträttspropositionen, kan förberedande verka för saken, exempelvis genom förslag om upphäfvande af i civillagen kvarstående bestämmelser om mannens målsmanskap.

Statsministern ställde sig sympatisk gentemot denna tanke.

I detta årets sista nummer

bedja vi att till våra läsare och vänner få rikta ett varmt tack för all välvilja och sympati, som under det gångna året bevisats oss, på samma gång vi uttrycka vår förhoppning om att till det nya året åter få hälsa dem alla. Till dess —

ett godt slut på det gamla året!

Brud- & Bröllops-

sidentyger, i hvitt, svart och kulört, sista nyheter i ouppnådt urval från 90 öre till kr. 13 pr mtr.

Sändes tull- & portofritt direkt till privata.

Profver omgående franko.

Schweizer & Co, Luzern S 5, (Schweiz).

Sidentygs-Export. — Kungl. Hoflev.

DEN FÖRLORADE SONEN.

KRING SKAPARTRONEN allt var tyst och harpans sträng var stum, och hymnen bäfvande förklang i saligheters rum.

Och skumt låg skapartankars hvalf, och öfver hjässans snö stod glorian blek lik vissna blom, som mellan drifvor dö.

Och spiran, fordom bjudande till dans all världens klot, mot henne hvilat rolös nu sitt änne Zebaoth. All stjärneprakt, all änglamakt och alla frälstas lof ej hämma kan ur fjärran djup en röst, som stiger dof.

I skaparhjärtats hulda hem den bästa plats står tom, och borta sonen är, som var dess skönsta rikedom — se'n seklers sekel gick han bort och tog sin arfveskatt och reste sig en egen värld af trots och svek och natt.

Han hof sig mot sin Fader upp och stormade Hans borg, och pilar flögo rymden kring och sände synd och sorg. Men ut for helighetens blix och himlastormarn slog, och Guden allmaktsfasta band kring mörkrets förste drog.

Men nu... Längst bortom ljusets gräns Allfaders tanke far — Han ser i fjättrar den, som förr bland änglar förstling var; Han ser ett outsägligt ve, ett kval förutan tröst, och outsäglig längtan går med allmakt ur Hans bröst.

Med makten, hvarmed *varde ljus!* igenom Kaos klang, for gudahjärtats längtan ut och andens natt betvang.

Och ondskan vek, och trotset smalt, och upp rann minnets ljus — och fallen ängel åter såg i fjärran Faderns hus.

HORNIMAN'S "BOUDOIR THÉ".

Ett stort nöje

är en god kopp thé. Om ni önskar att alltid erhålla ett fint thé, garanteradt absolut äkta, rekvirera

Han hemmet ser, han trängtar dit — och
bojan faller loss.
Han spänner vingarne till flykt förbi hvart
stjärnebloss.
Han flyr — och se, den dystra skrud, han
bar i kvalens värld,
den ljusnar nu allt mer och mer ju snabbare
hans färd.

Han hinner himlaborgens port, men sjunker
ned försagd,
med pannan under bäfvan djupt mot kalla
smidet lagd —
då faller afgrundstecknet bort med kransen
ur hans hår,
då faller ned på regladt lås så hejdlöst tår
på tår.

Men upp liksom en öppnad famn den slutna
porten sprang,
och ljuft hans forna harpa nu tillmötes honom
klang.
En stämman, ack, så huld, hans namn i ömma
suckar slöt —
och sonen, den förlorade, sjönk ned i Fa-
derns sköt.

Då slog en gloria åter fram kring gudens
hvita hår,
mer ung, mer rik än gyllne blom ur drif-
vans snö en vår.
"Han kommen är, han kommen är", ljud
stark serafers chor.
Och ut till världens vinterve med vår che-
ruben for.

Och talte Herren Gud: "Mitt råd har nu full-
bordan nått.
I dag till nya skaparverk min kärleksallmakt
gått.
Till intet har mitt *varde!* bragt all syndens
arvedel.
Mitt hjärta vunnit har min värld — min värld
är skön och hel."

Och ur Allfaders öga då föll ned en pärla
varm —
hon föll med mildhets segermakt och sjönk
i världens barm,
hon svällde ut, hon blef till ljus, hon blef
en stjärna klar
och ut till himlens alla hörn hon nådens full-
het bar.

Hon sken för hvarje dyster jord med glans,
ej skådad förr,
och hennes stråle bröt en väg mot öppen
himladörr.
Då såg sin barndom anden klart och mindes
hemmets hus
och, fri från alla stoftets band, for upp mot
stjärnans ljus.

Från alla rymders klot och djup hvart ande-
väsen drog.
Och se — en härlig skimmerkrans sig så
kring stjärnan slog.
Som bågen efter rägn den sken ur nyss för-
runnen sorg,
och stjärnan lyfte den och steg mot himla-
faderns borg.

HARALD JACOBSON.

SMÅ GLÄDJEÄMNER. SKISS FÖR IDUN AF SOPHIE LINGE.

GAMLA FRÖKEN MORELL hade aldrig
haft några stora glädjeämnen här i värld-
den — åtminstone skulle nittionio bland hundra
af hennes jordiska medsystrar funnit sig bra
förbigångna i hennes kläder. Men fordringarna
på nöjen och komfort äro ju olika, beroende
på ens temperament och på de villkor, under
hvilka man framlefvat sitt lif.

Fröken Morell hade egentligen haft endast
ett intresse, i hvilket hon helt och hållet gått
upp, det att kunna vara andra till hjälp, men
som hon var helt och hållet renons på timliga
ägodelar, måste denna hjälp lämnas så att säga
handgripligt samt var vanligen af sådan na-
tur, att den knappast beaktades af dem som
togo emot den.

Hon var dotter till en klockare i lands-
orten; skötte efter moderns död om det lilla
hemmet och pysslade så bra om farsgubben,
att han blef mycket gammal, innan han fick
bäddas ner vid hustruns sida på kyrkogården.
Då stod Sara Morell ensam i lifvet och kände
sig, att börja med, alldeles kastad ur sadeln,
utan att veta hvad hon skulle taga sig till.

På vänners inrådan realiserade hon emeller-
tid en del af det lilla bo hon fått i arf, tog
resten med sig och flyttade in till hufvud-
staden, där hon väntade att med mera lätthet
finna sin utkomst.

Att börja med gick det också ganska bra,
ty kyrkoherden i församlingen, där hennes far
tjänstgjort som klockare, intresserade sig för
hennes hos ett par bekanta familjer, såsom en
person, hvilken var van att lägga hand vid
litet af hvarje. Dessa funno också snart att
hennes hjälp var ovärderlig och anbefalld
hennes, å sin sida, till andra, så att hon där-
igenom förtjänade hvad hon behöfde till en
anständig, om än torftig existens, och hon
kunde till och med sätta af några slantar på
sparbanken för att på gamla dagar ha ett
litet kapital att lita till.

Hennes förnämsta arbete blef ändå att lappa
och laga, en konst, i hvilken hon under årens
lopp vunnit ganska stor skicklighet, och hvil-
ken hon nu fick god användning för. Men
det var också andra göromål hon fick sticka
emellan med inom familjerna. Blef ett barn
sjukt, så kunde ingen så tyst och stilla som
fröken Sara tassa omkring i sjukrummet och
se den sjuke till godo. Hon jämkade med
mjuk hand på kuddarne, bytte om kalla om-
slag på det värkande hufvudet och kunde
också som ingen annan berättas en rolig saga,
ifall patienten orkade höra på. Och hennes
sagor voro mycket, mycket roligare än de som
stodo i böckerna.

Vid köksspisens kunde hon också tillfälligt-
vis ställa sig, då någon tjänarinna af en eller
annan orsak var urståndsatt att fullgöra sitt
värf, och blef då hennes något gammalmodiga
kokkonst prisad med några välvilliga ord vid
middagsbordet, blef detta ett stort glädjeämne
för fröken Sara.

Men tiden gick. De familjer, som från bör-
jan togo sig henne an och bäst kände till

hennes goda egenskaper samt hur användbar
hon var, blefvo genom förändrade omständig-
heter ej mera i behof af hennes mångsidiga
hjälp, och med de nya kom hon aldrig på
samma förtroliga fot. För dem var hon, rätt
och slätt, "den gamla lappfröken", som till-
kallades i mån af behof, och där hon satt
undanstucken i barnkammaren eller jungfrunas
rum kunde hon, oakadt all anspråklöshet, ej
undgå märka, att hon numera blott hörde till
hvad man brukar kalla "ett oundvikligt ondt",
samt att man drog ett lättande andedrag, när
alla lappar och skarfvor kommit på sin rätta
plats för den gången.

Hon blef allt mera en maskin, man begagnade
sig af, och *människan* Lotta Morell, hon med
det varma, deltagande sinnet och den tjänst-
villiga handen, gjorde de sig ej något besvär
att taga notis om.

Men små glädjeämnen fattades ej heller då.
Som då hon en dag tappade en trådulle, hvil-
ken rullade långt under en säng, och det skulle
ha blifvit henne svårt att själf narra fram
rymmaren. Men en liten gosse, hörande till
familjen, där hon för tillfället arbetade, kröp
själfmant under sängen och kom, dammig och
rufsigt, fram igen med den trilska lilla tingesten
i sin knubbiga hand. Eller då en liten flicka,
en dag, när Sara hade svår värk i en af sina
få återstående tänder, erbjöd sig att springa
till apoteket och köpa tanddroppar åt henne
för tio öre, som hon hade i sin egen lilla port-
monnä. Gud signe de små rara älsklingarne,
som voro så snälla mot henne! Ja, världen
är ej ändå så fattig på glädjeämnen, som man
ibland är frestad att tro.

Nu var fröken Morell mellan de sextio och
sjuttio, och hennes fingrar började att styfna,
så att det ej gick fullt så fort med arbetet
som förr. Hennes dagspanning hade aldrig
varit stor, men nu tyckte man ändå, att man
ej fick full valuta för den, och vände sig till
yngre sömmerskor. Några nya familjer kunde
ej längre komma ifråga, och hon fick vara
glad, om hon blott finge behålla en och annan
af de gamla, hvilken var för hänsynsfull att
afskeda henne.

Hon bodde nu inne hos en änkefru, som
hade sitt arbete borta om dagarna, och det
visst ett ganska inbringande sådant, ty hon
kunde bestå sig med en lägenhet på ett rum
och kök. Visserligen fick Sara ligga i en pinn-
soffa i köket, men som det ålåg henne att
hålla rent och fint där, så visste hon att det
också var det, ehuru den mörknade målningen
motstod alla hennes försök att ge den en gla-
dare nyans. Och när änkefrun var borta om
dagarna, stod det ju henne fritt att disponera
kammaren helt och hållet för sin räkning, och
där hade hon också fått sticka in litet af sina
bästa möbler.

Hennes gamla länstol till exempel, den som
hennes far alltid brukat sitta i framför brasan
under vinterkvällarne, och som var det käraste
föremål hon ägde, den stod därinne vid fön-
stret, så hon kunde se sin kära stol och hade på
så sätt mera glädje af den, än om hon själf
satt i den.

Så var det hennes gamla, kära myrtensträd.
En gång — ty hvilken kvinnlig varelse har
icke en gång haft en liten kärlekssaga — en
gång, för länge, länge sedan, hade hon drömt
om dess gröna kvistar gungande på hennes då
mörka och vågiga hår, men drömmen gick al-
drig i fullbordan. Hvem vet, kanske var det
bättre att, såsom nu, ha den stående där i
solströmmen, oberörd af saxen, annat än vid
behöfliga putsningar, så att den fritt fått ut-
veckla sig till ett vackert litet träd, som nu
utgjorde ett af hennes glädjeämnen.

Då söndagen kom och änkefrun helt be-
kvämt för en god del af dagen hade installe-

Lagermans flytande putspomada BONAMI.

rat sig i länstolen, så att Sara ej kunde få någon fröjd af den, och myrträdets — som skymde utsikten för frun, när hon ville titta ner på gatan — blifvit utflyttadt i köket, tog Sara fram sin gamla psalmbok ur byrålådan, svepte den omsorgsfullt i en ren näsduk, bläckade sina nötta svarta handskar på fingertopparne, "så att de blefvo alldeles som nya", och gick till närmaste kyrka för att höra en eller annan af sina älsklingspredikanter. Blef predikan litet för lång, hände det nog att hon "blef borta" från den en liten stund, eller också försjönk hon i minnen från sin barn-dom — framkallade af den kyrkliga omgifningen — då hon fick sitta bredvid fadern på orgelläktaren och med sin späda stämma hjälpa honom att ta upp psalmen. Klockarens Sara var ju också känd i hela socknen för sin klara och gälla stämma. När hon sedan vaknade upp, ännu under intrycket af dessa ljufva minnen, kunde hon med sin gamla darrande stämma sätta i några toner, som kommo hennes närmaste grannar att med en misstänkt förvåning vända hufvudet åt hennes sida.

Änkefrun höll sig med en af de billigare morgontidningarne, som hon vanligen läste, innan hon gick till sitt arbete. Sedan blef det fröken Morells tur att taga del af nyheterna, och detta blef för henne ett dagligen återkommande glädjeämne. Ibland stod det att läsa om någon tilldragelse från hennes egen församling, och någon gång kunde hon under rubriken "förlovade" eller "vigda" träffa på namn, som etsat sig fast i hennes minne, såsom när den lilla tjänstvilliga flickan, som köpte tanddroppar åt henne på apoteket, lät världen veta att hon ingått ett äkta förbund med en gardeslöjtnant. Mätte hon bli lycklig som hon förtjänar, suckade då Sara, men löjtnanter äro ju inte mycket att lita på. En gammaldags åsikt, hon hade svårt att göra sig fri från, så länge hon ej fått fullgoda bevis på motsatsen.

Så kom en dag, då hon tog del af en annons, hvilken skulle indirekt tillföra henne ett af de största glädjeämnena hon på länge haft.

En stor välgörenhetsbasar förbereddes i hufvudstaden för ett högst behjärtansvärdt ändamål och många af den fina världens allra finaste namn gifvo sin glans redan åt det upp-rop, som ställdes till allmänheten, att komma med bidrag af ett eller annat slag. Sara läste igenom denna annons ett par gånger och föll därefter i djupa funderingar.

Allmänheten — Sara kunde ju äfven räkna sig till den, hvarför skulle ej också hon, eftersom hon för tillfället hade så god tid, kunna bidra med ett litet arbete. Det blefve alltid ett strå till för stacken.

Impulsiv som hon var, slängde hon ifrån sig tidningen utan att läsa den till slut, flög upp på en stol för att nå upp till öfversta hyllan af köksskåpet, där hon hade åtskilligt smått förvaradt, och tog ner en påse därifrån. Hon knöt upp bandet, som höll tillsammans den, och stjälpde ut innehållet på köksbordet.

Mycket riktigt, där fanns både rödt, grönt och gult garn, alldeles som hon ville minnas. Och där låg också, omsorgsfullt insvept i tidningspapper och väl impregneradt med ryssolja, en bit mörkblått kläde, en sista återstod af gamle klockarens helgdagsrock, som förut till största delen gått åt till sommarkofta åt Sara. Biten var alldeles som afsedd för det ändamål Sara tänkt sig. Ja, man skulle väl för en gångs skull slå på stort, då man fick så fint sällskap, samt sätta sig ner och brodera en riktigt vacker och stilfull kudde till den fina basaren.

Värst var det med mönstret. Men fröken Morell hade hört, att stiliserade blommor voro de modernaste nu för tiden, och de voro ju

på sätt och vis lättare att rita upp än de gammalmodiga snirkelarne och krumelurerna. Hon hade ju ibland stannat utanför tapissributikernas fönster och studerat dessa växtvärldens under, så att hon nu hade dem i sitt minne.

Hon gick ner i kryddboden och köpte sig en bit krita, satte sig därefter i dagern vid kammarfönstret och tog itu med sitt konstnärliga arbete. Tulpaner voro visst det lättaste att åstadkomma, och de voro dessutom så moderna, så tulpaner skulle det bli.

Lätt gick det inte att rita upp mönstret, och nog fick hon suddas ut konturerna många gånger, innan det ville likna blommor, men till sist stodo de där ändå, tre i rad, alldeles som hon en gång sett dem i tapissriboden. Den i midten, som var högst, skulle bli gul i färgen och de båda sidokamraterna röda, alla tre med vackert gröna blad.

Så grep hon verket an med iltver och sydde flitigt, så länge ögonen stodo bi, men när hon väntade hem änkefrun, gömde hon alltid undan arbetet, ty hon fruktade, att denna skulle drifva gäck med henne öfver det besvär hon gjorde sig onödigtvis. Hon kunde ju ej hjälpa att hon hade litet mera ideela intressen än denna, som för öfrigt var en ganska bra och hederlig fru.

Fingrarna voro att börja med ovana vid dylikt arbete, och innan hon fick in de moderna stygnens teknik, gick det trögt, men trägen vinner och blommorna fingo för hvarje dag mera färg och bättre form samt växte sig snart fullfärdiga under hennes ögon. Fullt naturtrogna behöfde de ej vara och voro det ej heller.

Nu kom emellertid ett nytt kapitel. Det behöfdes äfven någonting att fylla kuddvaret med, och dun eller annat lämpligt material hade hon ej råd att köpa. Men som hon aldrig ville, att någonting skulle förfaras, hade hon år efter år samlat använd fönstervadd, och den skulle hon nu taga reda på. Litet grå i färgen var den nog, men det syntes ju inte genom varet.

Så blef kudden ändå i god tid färdig för basaren och det återstod nu endast att lämna upp den till en af de damer, som togo emot bidragen.

Hon gick dit och mötte händelsevis denna själf i tamburdörren, så att hon egenhändigt fick lämna henne sitt arbete. Litet altererad väntade hon att få höra några ord af belåtenhet, men sedan mottagarinnan, helt hastigt, med en förvånad och äfven litet road min, mönstrat både fröken och kudden, sade hon ett kort tack och aflägsnade sig, sedan hon först slängt in gifvan på närmaste stol i tamburen. Sara hörde på dunsen, att den föll i golf, och det gjorde henne litet ondt, men hon tröstade sig med, att det väl alltid var någon som plockade upp den igen.

Det är nog så skumt, att hon ej riktigt kunde urskilja, hur vackra tulpanerna äro, tänkte hon, då hon på vederbörligt afstånd följde efter i trapporna. Ty det kunde ju inte vara tu tal om, att ej kudden var pryddlig.

Hvad hon nu längtade till basardagen! Fatig som hon var, skulle hon ändå kosta på sig inträdesafgiften för att ännu en gång få återse sina händers verk, ja, möjligtvis äfven få reda på, till hvilken den såldes. De kungliga brukade ju göra uppköp... Nej, så tokig hon var, som kunde låta sina tankar flyga så högt.

Mycket förtretligt var det emellertid att vädret var så dåligt den dagen, med ett otäckt stridt regn, och att hon ändå nödgades sätta på sig kyrkstassen för att icke sticka afså mycket mot de öfriga besökande. Det kunde i alla fall ej hjälpas, och det gamla paraplyet skyddade väl alltid något.

När hon kom in i basarlokalen, var hon på

.....
*Undertackande som jag
 af Grannas förvaltning,
 även dessamma smärta
 alla anspråk på en god
 bilag och drugg tvätt- och
 handtvätt.*

*Lageborg Lethelius
 styf. af ditta Hjertepulsa och
 "Bilagen" för kunnat i a*

.....

väg att vända om igen. Ett sådant vimmel af folk där var, och ett sådant surr af röster — hon blef alldeles yr i hufvudet att börja med. Lyckligtvis blef hon, med detsamma hon trädde in, knuffad i en vrå, hvarifrån hon kunde taga det oroligt böljande sceneriet i betraktande, till dess hon hann sansa sig. Men hur skulle hon ibland alla dessa stånd finna reda på just det, där hennes kära kudde var exponerad?

Men hur hon spanade, tyckte hon sig i en af de damer, som förestod stånden, känna igen den, till hvilken hon aflämnat sitt arbete. Med mycken ansträngning lyckades hon manövrera sig fram till henne och mönstrade med giriga blickar de föremål, som lågo utbredda på hennes bord. En massa både vackra och dyrbara saker täckte det helt och hållet, men de tre tulpanerna kunde hon ej upptäcka däribland samt vågade ej gå tillräckligt nära att röra vid de eleganta föremålen och se, om hennes kudde möjligtvis af misstag blifvit gömd under något af dem. Men en dam, som ej var lika rädd af sig, kom just nu till ståndet och lyfte på en bordlöpare, hvars rika broderi hon beundrade, och se, där stack en af blommorna fram — hennes egna vackra tulpaner!

Hon tänkte ej på, att hennes gifva fått en mycket anspråkslös plats, ja, att man till och med sökt att dölja den för den eleganta världens konstkritiska blickar, därtill var hon alltför naiv och omisstänksam. Det var tillräckligt för henne att veta hvar den tanns, och om möjligt skulle hon ej lämna basaren, förrän den funnit en köpare.

Hon var som fascinerad af ståndet och försökte att bibehålla ett visst afstånd från detsamma, men som hon stod midt i stråkvägen, blef hon emellanåt trampad på tårna, blef knuffad hit och dit, fick äfven ett och annat förargadt ögonkast samt till och med något litet halfkväfdt glåpord, men ehuru hon vid ett annat tillfälle skulle varit mycket känslig för denna opåkallade uppmärksamhet, mottog hon den nu med ett nästan stoiskt lugn, som om det gällt en helt annan person än henne själf. En och annan gång måste hon ändå draga sig tillbaka till det fridfulla hörnet, men om en stund var hon tillbaka på sin post igen.

Af alla de människor, som aflöste hvarandra vid det ominösa ståndet, tycktes likväl ej någon fråga efter priset på hennes kudde, men som den åter blifvit öfverhöljd, så att endast ena hörnet med en bit af tulpanstjälken syntes, var det ej underligt, om den blef förbisedd. Hur gärna hade hon ej velat smyga sig fram och peta fram den litet, men därtill var hon ej djärf nog.

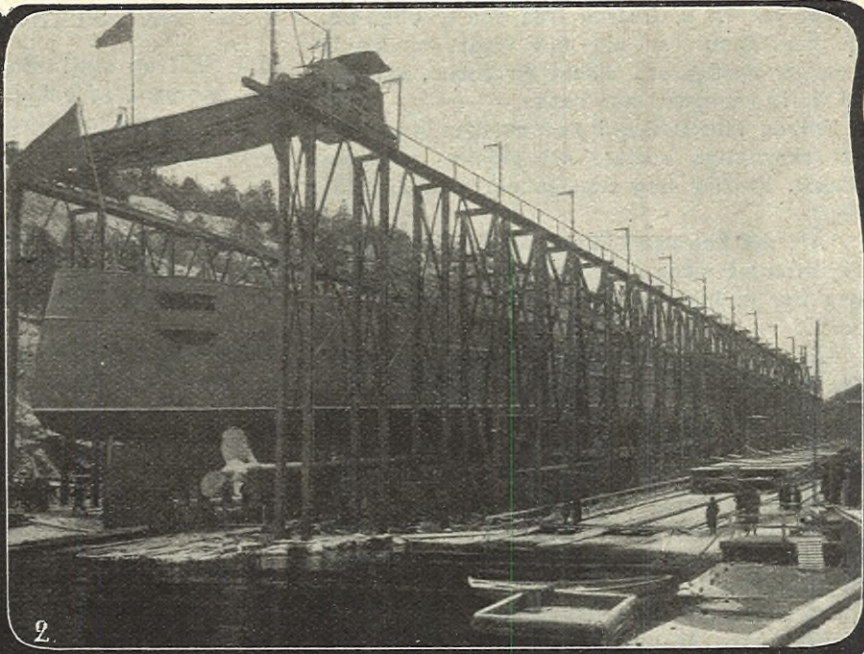
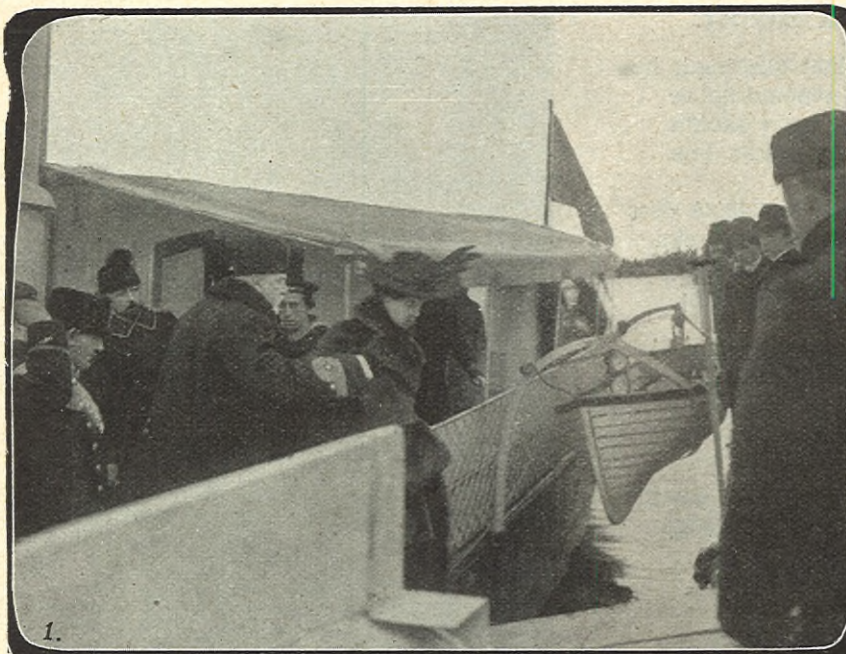
"Nej, se fröken Morell!"

Sara vaknade upp ur sina funderingar och såg ett vänligt ansikte tätt framför sig, samt en behandskad hand, som räcktes fram.

"Att vi skulle träffas här, det kunde jag aldrig tro — det är nu så länge sedan jag sist såg fröken."

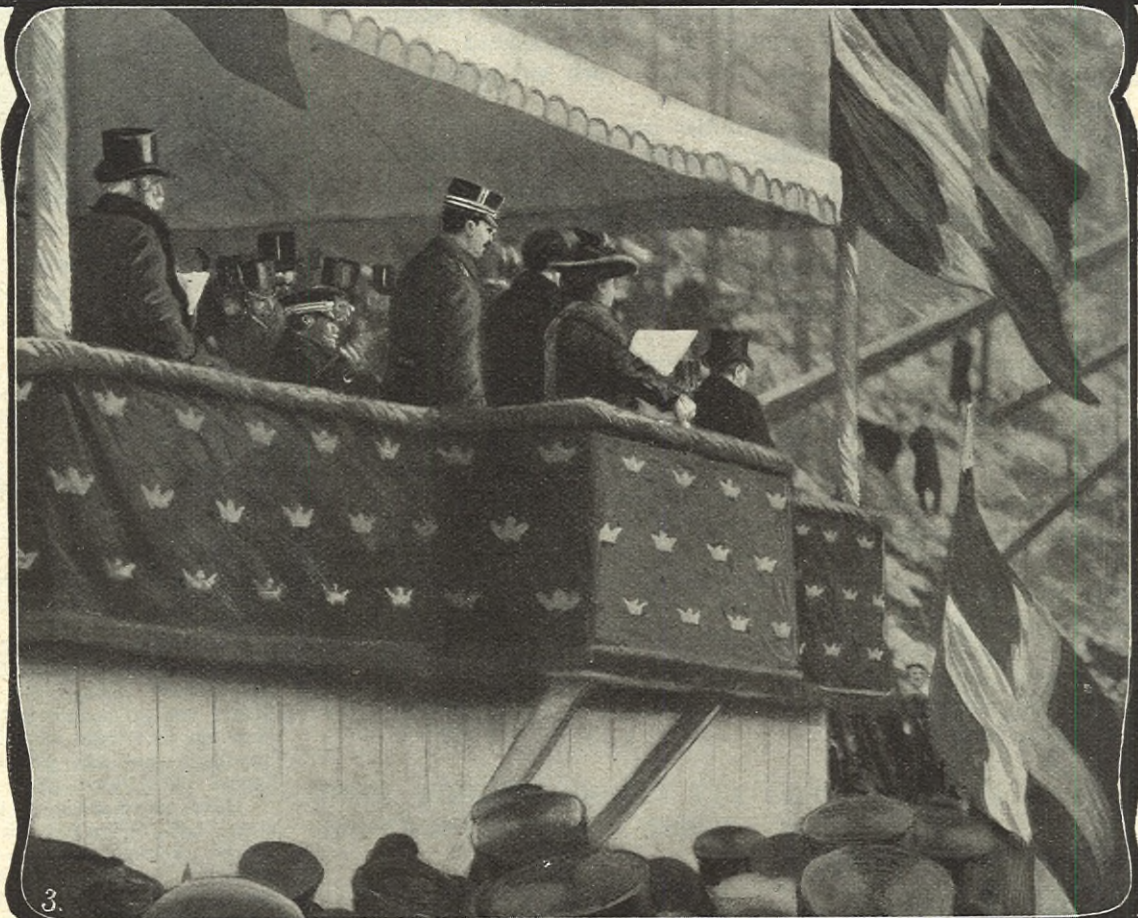

EN JULFEST I SKANDINAVISKA SJÖMANSHEMMET I LONDON. TECKNING EFTER FOTOGRAFI FÖR IDUN AF HJ. ENEROTH. I FÖRGRUNDEN SYNAS HR OCH FRU WELIN SAMTALANDE MED ETT PAR AF GÄSTERNA.

NÄR FYLGIA SJÖSATTES.

DE SVENSKA FLOTTANS första pansarkryssare gick härom dagen af stapeln ute vid Finnboda varf. Sjösänkningen i den stilla frostklara vinterdagen försiggick med all den éclat, som städse åtföljer dylika ceremonier, då det gäller en flottans storbåt. Sålunda sågos i den lysande raden af representativa personligheter främst konungen, vidare prinsessan Margareta, prins Gustaf Adolf, prins Eugen, friherre von Essen, sjöministern amiral Sidner, krigsministern öfverste Tingsten, ett stort antal högre sjöofficerare o. s. v. Sedan konungen, åtföljd af Skånehertigen och svit, tagit förberedelserna till stapelafloppningen i skärskådande, verkställdes båtens döpelseakt af prinsessan Margareta, som på klar och ren svenska ytttrade ungefär dessa ord: "Lycka och välgång vare med denna pansarkrys-

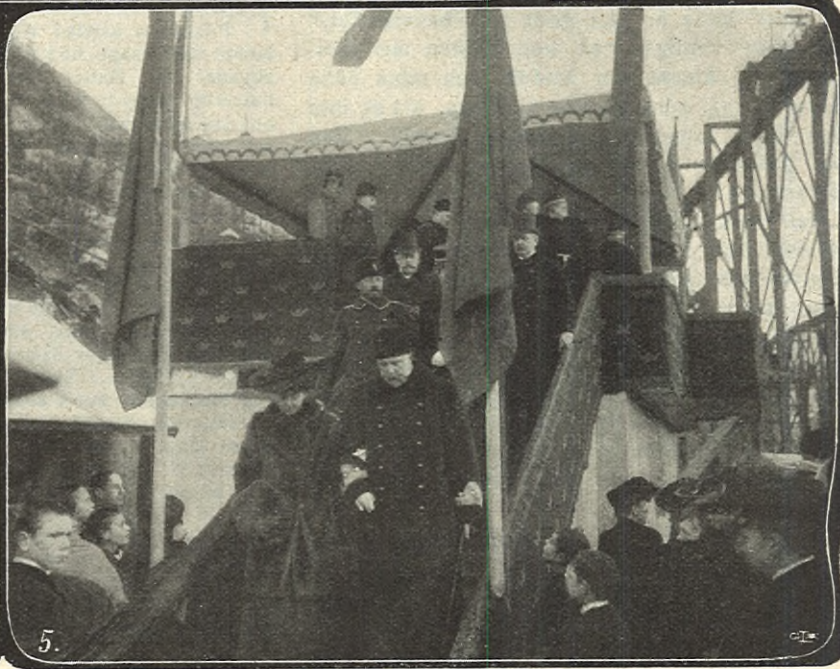
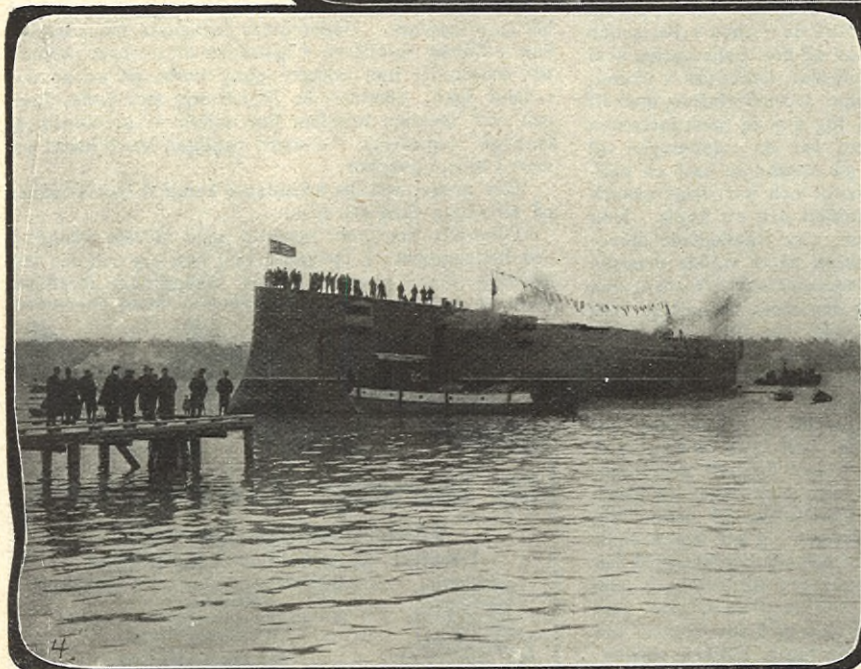

sare, som på h. m:ts befallning skall bära namnet Fylgia." Det var prinsessans första offentliga tal på hennes nya hemlands tungomål.

Därefter gaf hon signal medeis tryckning på en elektrisk knapp, släggorna dånade, hindren föllo undan och den väldiga kolossen gled präktigt ut i vattnet, medan starka hurrarop beledsagade densammars färd ut i sjön. Någon lugnare, säkrare och vackrare sjösättning kan näppe- ligen tänkas än den när den svenska flottans första pansarkryssare gick af stapeln.

Musikkåren spelade en del fosterländska nummer, och därmed var högtidligheten slut. Sköldmön lade till vid brobänken, och de kungliga embarkerade under lifliga hurrarop från de församlade skarorna hvilka sedan sakta skingrades.

Men ute på vattnet flöt stolt och präktig Fylgia i rik flaggakrud.

FRÅN PANSARKRYSSAREN FYLGIAS SJÖSÄTTNING VID FINNBODA. FOTO FÖR IDUN AF A. BLOMBERG. 1. DE KUNGLIGA ANLÄNDA MED SKÖLDMÖN. 2. FYLGIA PÅ STAPELBÄDDEN. 3. PRINCESSAN MARGARETA GER SIGNAL TILL SJÖSÄTTNINGEN. 4. FYLGIA EFTER SJÖSÄTTNINGEN. 5. DE KUNGLIGA LÄMNA TRIBUNEN.

Det var en af fruarna från den lyckliga tid, då hon ännu var vid full vigör och kunde göra sig nyttig, och därtill en af dem, som alltid varit vänligast mot henne.

Fröken Morell fick i hast solskens öfver hela sitt skrynkliga ansikte och glömde för ögonblicket, hvarför hon stod så där midt i stråkvägen.

“Åh, att hofrättsrådinnan ännu känner igen mig efter så många år” — sade hon förtjust, “jag har ju blifvit gammal och grå sedan den tiden.”

“Ån jag då,” svarade hofrättsrådinnan, “tiden har inte stått stilla för mig heller.”

“Men kom nu med mig,” fortsatte hon, “vi kunna ju inte stå så här midt i folkströmmen och prata, men jag ville så gärna ha reda på, hur fröken har det nu för tiden.”

Hon drog den gamla med sig in i buffeten och rekvirerade genast två koppar kaffe med “mycket dopp”.

Att hon satte sig i det mörkaste hörnet och vände ryggen åt publiken var en liten mänsklig svaghet, som man får förlåta henne, när man betänker, att Sara Morell ej var klädd efter sista modet och möjligen genom kontrasten kunde väcka en viss uppmärksamhet. Hon var i alla fall en varmhjärtad liten fru, som ej glömde gjorda tjänster.

Man hade åtskilligt att tala om, och snart fick också hofrättsrådinnan veta, hvarför hon kunde träffa lilla enkla fröken Morell här uppe på den hyperleganta basaren, där hon så illa passade in i omgifningarna. Kaffet var nu drucket och hofrättsrådinnan märkte mycket väl, att hennes gäst satt som på nålar samt förstod äfven orsaken därtill.

“Jag skulle gärna vilja se den där kudden,” sade hon, “och äfven köpa den, om den inte redan är såld, ty att den är vacker, det är jag fullt öfvertygad om. Det var ju tre tulpaner på den? Åh, jag skall nog finna reda på den.”

Så styrde hon kurs rakt på ståndet och drog fram den från bordlöparen, under hvilken den ännu var gömd. Damen i ståndet såg förvånad på henne, när hon genast bestämde sig för köpet, men höll god min och tog älskvardt emot den femma, som kudden betingade i pris.

“Tulpaner äro dyra så här sent på året,” sade hon skämtsamt.

Hofrättsrådinnan återvände nu till gamla fröken Morell för att säga farväl.

“Kom nu hem till mig någon dag och smaka, om mitt kaffe är lika godt som basarkaffet,” sade hon vänligt, “så kan fröken med det samma få återse sin kudde och mina båda gossar också, som nu äro så stora, att de inte vilja bära lappade pantalonger längre. Men som gammal vän till familjen är fröken alltid välkommen.”

Den rara hofrättsrådinnan, hon var sig lik, alldeles som i forna dar! Redan en vecka därefter fick fröken Morell en liten biljett från henne med inbjudning att komma och dricka förmiddagskaffe. I soffan, framför hvilken kaffebordet stod dukadt, var hennes kudde placerad, och med den bakom ryggen samt hofrättsrådinnans vänliga ansikte framför sig kände hon sig mycket väl till mods och tyckte, att lifvet ändå hade bra mycken glädje att bjuda på.

Att hofrättsrådinnan, så snart fröken Morell försvunnit genom tamburdörren, lade upp kudden med de tre tulpanerna på en garderobshylla, kunde ej förminska hennes förnöjelse, ty det fick hon lyckligtvis aldrig ens en aning om.

DET STÄNGDA HUSET.

JAG SER en syn! Ett litet tillstängt hus med murarne af solljus genomdränkta och slutna luckor liksom ögon sänkta mot middagssolens allt för starka ljus.

Som en förstummad mun dess låsta dörr står tyst och reglad, och där inom eka ej längre glada röster liksom förr; på trädgårdsgången endast odlor leka.

Och vinets tysta skugga fladdrar lätt på tröskeln, hvilken inga fötter nöta, och inga spår hvarandra mera möta i sanden för att sedan följas tätt.

Men doft af blommor gungar mig emot, och rosorna, som utmed muren klänga, tyst fälla sina kronblad för min fot och sakta sina tunga kalkar svänga.

Jag dröjer inför detta stängda hem i andlös bäfvan, ty mitt hjärta tystnar vid klangen af ett långt ackord; det lyssnar till sina minnen — och vill samla dem.

Häriinom lefdes där ett lif så rikt på stilla, klarögd ljusa glädjestunder, att dagens enahanda blef en dikt och lifvets timmar gled som sekunder!

En dikt, ej stormande med starka ord, ej mäktig som en hymn — en sång blott, sjungen

i solljust stilla allvar — snart förklungen, men i vårt eget hjärta evig-gjord.

En helgedom är detta stängda hus! Jag dröjer tvekande att regeln spränga och låta verklighetens middagsljus i minnets dunkla kamrar ohöljdt tränga,

ty när den öppnats, denna låsta dörr, kan samma lif väl väckas upp där inne? Och allt, som nu har doft af dröm och minne, kan det få samma rika klang som förr?

ELLEN LUNDBERG,
f. Nyblom.

OCKSÅ ETT VÄRLDSREKORD. BREF FRÅN IDUNS PARISKORRESPONDENT.

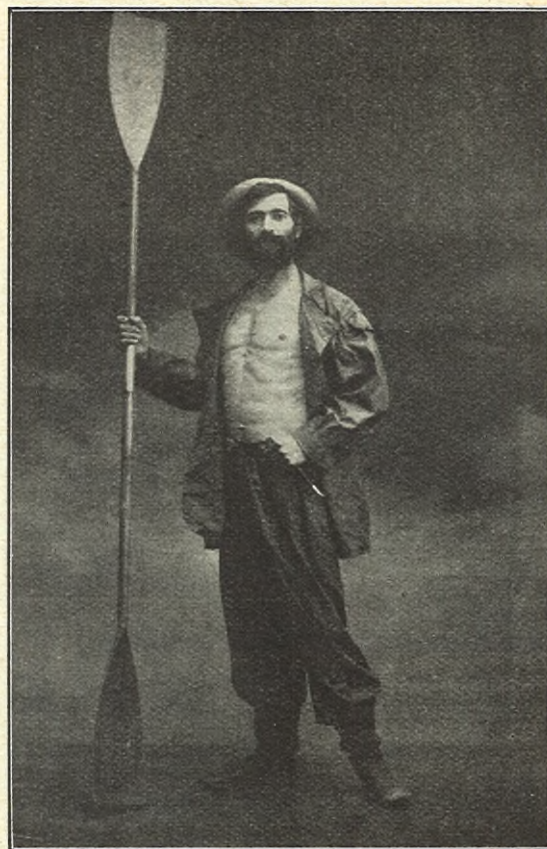
Paris 19 december 1905.

FÖRLJDEN SÖNDAG den 10 december var en enorm folkmassa samlad vid Pont de l'Alma i Paris och kunde med knapp nöd ordnas af den polisstyrka, som skyndat till. Hattar och mössor svängdes i vädret, hurrarop genljödo i den disiga decemberluften, med ett ord den parisiska lifligheten tog sig de mest intensiva och eklatanta uttryck. Hvad var då anledningen till detta folkjubel? Jo, nere på strömmen satt en halfnaken, skäggig man i en kanot och var ifrigt sysselsatt med att äta på en brödbit och ett äpple. Men det var icke denna funktion, som framkallade mängdens hurrarop. Från kanotens akter vajade svenska flaggan, och mannen var svensken *Gustaf Nordin*, som i denna kanot företagit väl den mest våghalsiga resa sportannalerna känna, och som nu efter fyra månaders ansträngningar befann sig vid målet för sin färd.

En ny farled i Europa är upptäckt: Man kan kalla den Stockholm—Paris kanalvägen.

Efter att i Stockholm ha gjort inköp af en kanot, fyra meter lång, sjuttio centimeter bred och trettio djup lämnade N. denna stad den tionde augusti med tjugufem kronor på fickan och den mest enkla utstyrsel. Med en oljetygdräkt, en flaneltröja och denna lilla bräckliga kanot hade han föresatt sig att trotsa höst- och vinterstormarnes framfart till och med på öppet haf.

Färden ställdes först kanalvägen till Göteborg. Redan på Roxen öfverfölls hr Nordin af en cyklon, som hotade att göra ett snöpligt slut på hans planer. En förbifarende ångare erbjöd sin hjälp, hvilken emellertid afböjdes, ty hr Nordin är en energisk man, hvilkens uppgift var att taga sig fram med egna medel. Lyckligen undkommen denna fara, mötte han nya mödor på Vettern, som var förfärlig, men äfven här blef han herre öfver elementen.

HERR GUSTAF NORDIN, SOM ROTT I KANOT FRÅN STOCKHOLM TILL PARIS.
ALBIN PARIS FOTO.

Från Göteborg rodde han vidare längs Kattegat till Helsingborg, Helsingör, förbi Ost- och Sydsjälland och öfver Stora Bält till Svendborg under rasande stormar, som tornade upp ofantliga vågor. Själif anser han som ett under, att han kom undan denna passage med lifvet. Lotsar och sjöfolk afrådade honom från den äfventyrliga färden, men han besvarade deras råd med Fichtes maxim: människan kan allt hvad hon vill.

Från Svendborg begaf han sig till Kiel, hvarifrån han sedermera under hela resan begagnat sig af Tysklands, Hollands, Belgiens och Frankrikes kanal-system.

I Antwerpen sammantäffade han med kapten Lundberg på svenska ångaren Göta, hvilken visade honom den största välvilja, lät ändra hans fråga till en svensk och gaf honom materiell handräckning. Genom Idun har hr Nordin bedt få framföra såväl till kapten Lundberg som alla personer i Sverige, hvilka räckt honom en hjälpsam hand, sitt allra innerligaste tack.

Under sin färd har vår landsman passerat fem stora sjöar, fyra öppna haf, sju floder, tretton kanaler och inemot trehundra slussar. Han har lefvat så att säga en vildes lif, sofvit under bar himmel i en säck, stundom i uthus och lador. Två gånger har han hejdats af is, varit utsatt för täta snöfall och i allmänhet för hårda strapatser. Under årets farligaste månader har han sålunda befarit en vägsträcka af tretusen kilometer, hvarunder han mängen gång tviflat på att komma i land igen, uteslutande lifnärt sig med bröd, frukt och vid lyckliga tillfällen litet mjölk — hr Nordin är fanatisk vegetarian — samt vanligen varit klädd endast i sina oljebyxor.

Oss andra, vekligna människor kommer blotta tanken på en sådan färd att rysa.

Öfverallt har han bemötts med största vänlighet och hjälpsamhet: i Tyskland Löll han här och där små föredrag öfver resan, hvarvid insamlingar företogs

Köp Vänersborgs Balskor!

Bästa svenska fabrikat!

Lätta! Eleganta! Hållbara!

Hvarje sula stämplad med vidstående fabriksmärke.

Tillverkas som specialitet efter Wienermetod af

Aktiebolaget

A. F. Carlssons Skofabrik,
Vänersborg.

Försäljas i minut hos de flesta skohandlande i riket.

själfmant. Endast i Holland kastade gatpojkar sten och spottade i hans kanot, då han passerade broarne, men dessa små vedervärdigheter bar han med jämnmod i tanken på sitt företag och dess motiv, hvartill jag senare återkommer.

Dagresornas hastighet ha naturligtvis växlat alltefter väder och vind. Som maximum kunna noteras etthundra kilometer tillrygglagda på tio timmar. Sammanlagt torde en tid af en månad gått förlorad i afvaktan på någorlunda hyggligt väder.

Vid ankomsten till Courbevoie utanför Paris motogs hr Nordin af en mängd roddföreningar, som bragte honom entusiastiska hyllningar. Kanonskott, blommor, supé, fotografering och kontanter! Han befann sig rikare vid framkomsten än vid afresan! Så skedde följande dag infarten till Paris, där just i det strida strömdraget invid Pont de l'Alma åran brast för sjätte gången under färden.

Det är där vi presentera honom i början af detta bref. Efter åtskilligt besvär lyckades man kasta till honom en lina, hvarmed kanoten halades upp på kajen, där den bars in i ett skjul.

Med svenska flaggan öfver axeln och följd af människomassan, ställde hr Nordin nu sina steg till Place de la Concorde, där han höjde ett lefve för de franska roddklubbarne och för naturen.

Naturen! Ja, därmed äro vi inne på "pudeln kärna", på innebörden af hela resan.

— Jag har inte företagit det här vågstycket utslutande ur sportsynpunkt, förklarade vår kanotchampion. Nej, jag har andra, i mina ögon för hela mänskligheten ytterst viktiga grunder. Jag vill reformera vår föda. Men för att väcka intresse för min lufsuggift måste jag tillgripa ett medel, som ovillkorligen var ägnadt att kittla nyfikenheten, satte jag ock mitt lif på spel därvid. Och är nyfikenheten väckt, har den icke resonnerande publiken erfart, att en våghals stuc- kit i våg öfver öppet haf i en bräcklig kanot, då kan jag resonnera med denna publik och står på halvva vägen till mitt mål.

— Jag är idel öra, hr Nordin.

— Ja, jag påstår att vårt matsystem är ett det grymmaste brott mot naturen. Likaväl som djuren ha vi oss anvisad en föda, som vi kunna njuta okokt och må väl af.

Då vi koka åtskilliga ting, som vi tycka om, begå vi lätt misstag, och så äta vi saker, som icke passa oss. Resultatet spåras i nästan hvarje familj i form af sjukdomar, och hvarför? Vi gå på restauranger, vi ha förtroende för kockar och sockerbagare, som äro fullständigt okunniga om verkningarna af deras i egna ögon så sköna konst.

— Ja, men hr Nordin, betänk hvad god mat är godt!

— Men långt ifrån hälsosamt, fortfor min nyupp- täckte reformator. Om vi fortsätta med nuvarande system, är vår degeneration viss. Vi göra anspråk på att vara förnuftigare än djuren, men vilka djur äro olyckligare än skapelsens krona? Huru och hvarför då? Jo, därför att vi förlorat vår instinkt och vänt oss bort från naturen, som vi i vårt oförnuft söka göra bättre än hvad den i sin fullkomlighet är. Följ- den blir, att vi råka i förvecklingar och liksom flugor strypas i spindelns nät. Ger ni mig rätt?

— Jag har sannerligen inte sett saken ur denna synpunkt förr, svarade jag, halft beklämd med tanke på den stundande julmaten.

— Och våra små barn! Hålla vi inte i dem kaffe, vin och öl? Proppa vi inte i dem för stark mat och för mycket ägghvita? De, som göra anspråk på för- stånd och logik, kunna ju dricka hur mycket kaffe och te som helst, men för Guds skull, låt inte de små barnen smittas af edert frässer; utan fråga naturen till råds och tänk på edert ansvar som fäder och mödrar!

— Vi skola alltså återvända till naturtillståndet?

— Det påstår jag inte. Men vi skola grunda vårt matsystem i enlighet med naturens anvisningar. Se på mig! För tre år sedan kunde jag inte hålla mig rak till följd af reumatisk värk. Jag blef vegetarian, har nu gjort detta experiment med att förtära blott bröd, nötter, mandlar och annan frukt, allt under det jag hal- naken trotsat köld, regn och snö. Ser jag frisk ut?

— Utmärkt!

— Doktor Doyen har undersökt mig just nu. Inte det ringaste fel kan upptäckas. Mitt blod är friskt. Jag har erbjudit några läkare att inför dem fortsätta med sama- ma kost, till dess de förklara, att jag måste upphöra, och att min hälsa skulle lida däraf. Är mitt antagande riktigt, är det jag som triumferar. Då skall jag före- taga ett korståg, predikande min lära och bringande hjälp åt en lidande mänsklighet.

Hr Nordin avslutade sitt lilla föredrag med en ener- gisk gest.

Några biografiska data skulle måhända intressera läsarne.

Född i Stockholm, öfverflyttade hr Nordin, som är en 34 års man, vid elfva års ålder till Finland och har haft ett i högsta grad växlingsrikt och romantiskt lif. Än uppe i lyckans solsken, än nere i motgångens skuggor. Jag tror mig kunna konstatera, att hans humör och energi stått emot de senare. Under de värsta hundår i Amerika, där han vistats vid två olika tillfällen, då han för att kunna lefva hade anställning som kock,

sjukvårdare, betjänt, då fattiga, landsflyktiga finnar, advokater, läkare, ingenjörer hjälpte honom att skura knifvar och gafflar för en matbit, då några landsmän slagit sig sammans för att drifva en affär, som emel- lertid ej ville löna sig, och de beslöto, att affären skulle tillhöra den allenast, som kunde hungra längst, enär mat ej fanns för alla, då de skaffade den fetaste af kompanjonerna, en frisk advokat, som de fruktade för svår konkurrens i denna täfning, plats på landet för att mjölka kor, hvarifrån han efter en tid återkom dubbelt så fet och gjorde nya anspråk på affären, under alla dessa strapatser var Nordin den, som, äfven enligt deltagares vittnesbörd, höll allas humör uppe.

Inblandad i politiska spörsmål under Bobrikoffs regemente, flydde han från Finland för att undvika Sibirien. Kursen ställdes åter till Amerika, där han började studera massage, hans nuvarande lefnadsyrke.

Bosatt i Paris sedan ett och ett halft år, har han här ingått förlöfning under säregna förhållanden. För- liden sommar satt han en afton med en vän utanför ett variéetablissemant i Champs Elysées. En ung dam, följd af en äldre herre, passerade förbi och väckte hans lifliga uppmärksamhet.

— Den kvinnan skall bli min hustru, utropade han ögonblickligen.

Den unga damen var mademoiselle Fruchier, dotter till en senator, och är nu hr Nordins fästmo. —

— Nå, hr Nordin, yttrade jag i beredskap att af- lägsna mig, ni ämnar inte fara samma väg tillbaka till Stockholm?

— Nej, om jag det gör? Min kanot skall jag för öfrigt ha in på Louvremuséet. Har Nansen fått in sin kanot, med hvilken han inte precis utträttat några underverk, så skall, min själ, min dit också! Det säger Gustaf Nordin! —

Så att en vacker dag bli samlingarna i Louvre- muséet riktade med en viss kanot, därför kunna vi vara lugna. *Quo vadis.*

UR DAGSKRÖNIKAN

EN STORARTAD DONATION. En synnerligen vac- ker yttring af människokärlek har i dessa dagar kommit det fattiga kvinnliga Stockholm till del, i det en person, som önskar vara okänd, har enligt en af stadsarkitekten Salin till stadsfullmäktige ställd skrif- velse, förklarar sig vara villig donera 400,000 kr. till uppförande af billiga bostäder, hufvudsakligast för kvinnor, i syfte att motverka det nu rådande inbebo- endesystemet. Donationen göres under förutsättning att staden kostnadsfritt upplåter lämpliga tomter.

300,000 kr. skola omedelbart användes för uppfö- rande af bostadshus, medan resterande 100,000 kr. skola afsättas till en särskild underhålls- och byggnads- fond, som skall växa genom förräntning och behållning af hyresmedel, tills den kan tagas i bruk för uppfö- rande af ett nytt bostadshus. Dock skall alltid det ursprungliga beloppet, 100,000 kr., kvarstå orubbadt.

Donatorn förbehåller sig rätt att själf med sakkun- nig ledning få uppföra byggnaderna och uthyra lägen- heterna.

Som man finner är gifvan beroende af, om staden vill komma gifvaran till mötes med samma oegennytt- iga offervillighet, som han lagt i dagen.

Men härvidlag torde väl ej behöfva ifrågasättas an- nat än att våra kommunala myndigheter med tack- samhet ställa sig donators villkor till efterrättelse.

KVINNAN I DET OFFENTLIGA. Den uppfattningen börjar numera allmänt tränga igenom, att kvinnans insats i samhällslifvet är lika outhärlig som i hemlif- vet. Vi ha ett färskt exempel härpå att anteckna.

Af dagspressen kända Iduns läsare, huru Stock- holms kyrkofullmäktige nyligen beslutit ingå till k. m:t med skrifvelse om inrättande utaf en s. k. för samlingsfull- mäktiginstitution. Dessa fullmäktige skulle, ifall de komma till stånd, öfvertaga allt väsentligt utaf den kyrkostämmorna tillkommande beslutandeträffen.

Kyrkofullmäktiges beslut var grundadt på ett af särskilde kommiterade uppgjort förslag. I detta hade endast mannen upptagits såsom valbare till församlings- fullmäktige. Det hedrar emellertid kyrkofullmäktige, att de enhälligt beslöto korrigerera detta, så att enligt deras till k. m:t ingifna hemställan både män och kvinnor skola vara valbara till församlingsfullmäktige.

FRU MALIN. AF MARIA RIECK-MÜL- LER.

DEN MÄKTIGE Sven Langes gård, Högås, låg ödsligt till med vildskogen och alla dess färor trängande sig tätt in på västan ifrån, och Bottenhafsstormarne, som tjöto i knutarne, från öster. Skogstroll och hafsrå. Det var äfven ständigt med tungt hjärta fru Malin ställde och ordnade för afresa, när herr Sven ej längre trufdes på sitt fädernegods nere i östgötabygden. Och hon kunde aldrig rätt

MELLINS FOOD

bör användas såsom ersättning för modermjölk, allt ifrån födelsen och utan far- häga, att den skall någon grad verka skadligt icke ens på späda barn. Den kan gifvas omväxlande med modermjölken.

Prof samt broschyr om barns uppfödning gratis & franko från MELLINS FOOD Depot, Malmö.

"Jag heter Kenny, är 8 år gam- mal och har blifvit uppförd med MELLINS FOOD".

MELLINS FOOD.

förlika sig med denna hans nyck att på ny- byggarevis bryta mark och lefva afstängd från jämlikar långt där uppe i ödeskog.

Men Sven Lange var ej den, som lät sin vilja och smak taga intryck af annans önskan — ej ens när det var fru Malin som bad. Och nu hade de lefvat på Högås snart ett år i sträck.

Det började lida mot jul. Husfolket hade haft en bråd tid med slakt och fejande af alla dyrbara kärll och redskap, och husfrun själf var med från bittida till sena kvällen, ty på så sätt var det henne, som om tiden gick lättare utan att sänka allt för stor tyngd på sinnet.

Men äfven detta tog en ända, och allt i huset var skuradt och blankt. Fru Malin kunde ej se en enda fläck eller oklar yta, när hon öppnade de stora väggskåpens snidade dörrar, där dryckeskärll och fat i glänsande rader mötte hennes pröfvande blick. Och med en suck af otålighet gick hon in i sin kam- mare, där hon satte sig på pallen framför spi- seelden utan att märka, när flammorna slock- nade ned i glöd.

Herr Sven hade nu i ett par veckor varit uppe i vildmarken med sitt jägarefölje, och kunde hvilken dag som helst vara att vänta åter.

Detta — att komma i strid med björn och älg, varg och lo här i skogarne var hans älsk- lingsnöje — och var väl det, som förnämligast dref honom att hålla gård och folk så långt mot norr. Och dessa långa jaktfärder hade fru Malin för länge sedan vant sig vid.

Det var ej heller härpå hon tänkte, där hon satt och stirrade in i brasans slocknande glöd. Men att oroliga tankar kvalde henne märktes väl på de knäppta händernas rörelser och de halfkväfda suckar, som till slut öfvergingo i snyftande jämmer.

Sven Langes husfru var en fager kvinna — kanske mer än någonsin nu vid fyllda trettio år. Hennes gestalt var högre och fyllig, full af mjukt behag, och öfver det bleka ansiktet med sina mörka ögon och kraftiga drag låg håret rikt och glänsande som guldfärgadt silke. Mången hade för fjorton år se'n missunnat den kärfve och föga sällskaplige herr Sven hans sköna brud; och ännu fler voro de, som nu beklagade henne, då hon mot sin lust var tvungen att följa honom hit upp till björn- landet — det ena året efter det andra. Hon om någon vore väl skapad att lefva med, där glada fester gifvos och att egga tappre riddare till större bedrifter än duster med skogens vilda djur.

Men fru Malin tänkte denna kväll ej mer på allt det hon lämnat, när hon för ett år se'n följde sin husbonde hit upp. Det var hela detta sista år, som likt syner i en troll- spegel än en gång visade sig för henne och kom henne ömsom att skälfva i ångest, ömsom att känna en brand i blodet som af glödande eld.

7 Strandvägen 7 • 12 Regeringsgatan 12

Hylin & C:o F. A.-B.**Detaljaffärer**

12 Regeringsgatan 12 • 7 Strandvägen 7

Det hade äfven varit ett förunderligt år... Herr Sven hade aldrig haft sinne för riddares vanliga tidsfördrif eller fikade efter utmärkelser vare sig som krigare eller hofman. I dess ställe sysselsatte han sig gärna med konstnärligt sirande af vapen och arbetade själf med finare smiden af ädel metall, inläggning och ciselering, och höll med sitt tvära väsen hvar och en på afstånd, som ej var efter hans smak. Dans och gillan hatade han, och såg aldrig med blida ögon, att hans husfru så gärna som hon gjorde deltog i hvad som bjöds. Eller kanske han fruktade alla de käcka kavaljerer, som så snart tillfälle gafs trängdes omkring den bänk, där hon tagit plats — och prydde sig med hennes färger.

Så hände sig, att han en sommar reste öfver till Tyskland för att tillägna sig nyare färdighefer i sitt arbete med grafstickel och sirjörn. Och när han fram mot hösten återvände och gaf befallning om utrustning till färd norröfver, hade han i sällskap Walter Dorff, en man så förfaren i alla konstgrenar — målning mest — att den föga gästvänliga Sven Lange ej hade trott sig kunna resa hem igen utan honom. Herr Walter skulle pryda Högässalarne med sköna målningar och lära honom själf det som ännu var honom förborgadt af ciseleringskonst.

I gengäld skulle konstnären få undervisning i sättet att drifva björn ur idet och fälla honom med lans eller klubbslag, och huru man jagar varg och lo, räf och hare uppe i vildmarken.

Och det blef efter herr Svens önskan.

Den första stora målning Walter Dorff gjorde, sedan han hvilat ut efter färden till Högås, var ett porträtt i kroppsstorlek af herr Sven själf, iklädd jaktdräkt och med orttuppsfjäder i hatten. Det tycktes vara en lätt uppgift och kräfde ej lång tid. Men när han sedan begynte en lika stor målning af fru Malin, var det som om hvarken tid eller färger ville räcka till, och blott helt långsamt växte bilden fram på duken.

För fru Malin själf tycktes till en början det långa stillasittandet för målaren vara tröttsamt nog. Men snart fann hon, att han hade så stor förmåga att förströ, ibland endast med ett lustigt infall eller ock under de korta uppehållen med förtäljande af alla de underbara ting, han sett och upplefvat, att hon ej längre märkte, huru tiden gick, eller att herr Sven gäspande lämnat dem ensamma.

Hon hade god tid att i sin tur göra sig en bild af den främmande målaren, ehuru hon ej kunde fästa den på duk med mångahanda färger, och hon måste erkänna för sig själf, att aldrig månaderna här uppe gått så fort och utan längtan som nu.

När ändtligen fru Malins porträtt äfven var färdigt, hade sommaren nästan tagit slut. Och för, att innan dagarna blefvo för korta, hinna en tafla, som han lofvat herr Sven till hans

bönerum, och som skulle föreställa den heliga madonnan, sade han sig behöfva i ostörd ensamhet få arbeta, och ingen fick härunder komma in till honom eller se taflan.

Men den dag, då äfven denna var färdig och Walter Dorff bjöd sitt värdfolk stiga in och säga, huruvida de gillade hans verk — den dagen var det, som om fru Malin skådat in i en okänd rymd, som hon ej visste, om den hörde himmel eller helvete till.

Det var en skön bild af himladrottningen, som här gafs Sven Lange att göra andakt inför. Han stod äfven full af beundran framför konstnärens arbete och tycktes ej äga ord för att uttala sitt beröm. Måne han äfven såg, huru fru Malin ryckte till, under det rodnaden steg på hennes kinder allt eftersom hon betraktade? Ty hon hade vid första ögonkastet sett att det var hennes eget gyllene hår och djupa ögon, som gifvits den heliga Guds moder af målarens hand. Och att han — där han stod halft dold af taflan — ej en sekund släppte henne med sin blick, det kände hon med en domnande känsla i hela sin kropp. Heliga Guds moder!...

Det blef fru Malin en lättnad, när de båda herrarne nästa dag före soluppgången följdes åt på jakt. Men när det mot aftonen började skymma, var det som om skogens alla trollkrupit fram ur sina gömslen och slagit ring om gården, så hven och hvisslade det i hennes öron och hördes ljud som af gäckande skratt. Det hjälpte ej att hon läste sina böner och stängde sig in i sin kammare. Hon blef ej kvitt denna ängslan, förrän hon mot kvällen åter hörde jägarnes horn och såg, att de båda herrarne voro hemma igen.

Allt detta var det — och mer till — som vållade fru Malin sådan oro i tankarne och kom hennes blod att bränna som eld, där hon nu hade sökt hvila efter jularbetet framför den slocknande elden i sin kammare...

Hon hade, utan att märka det, glidit ned på björnhuden, som låg utbredd framför eldstaden. Och när hon halft mekaniskt tog stöd för att resa sig upp, kom hennes hand att röra vid slidknifven, som hängde vid bältet, och hon skälfde till som om den sårat henne. Det var en liten knif fint arbetad i guld och elfenben af stort värde och synnerligen konstnärligt gjord.

När hon för några veckor se'n fick den af herr Walter, hade hon en stund efteråt sökt förmå honom att återtaga sin gåfva — huru gärna hon än ville äga den. — I skall ej gifva bort så dyrbar sak till mig... Den har kostat eder mycket arbete och tålmod — sade hon. Då hade han bugat sig djupt för henne och sagt: — Ingen sak är för dyrbar för eder, fru Malin. Säg, hvad I helst önskar, så vill jag gifva eder. — Och han fäste själf knifven vid hennes bälte...

Men senare på kvällen, när han hade suttit inne hos herr Sven och druckit vin, och kom för att säga henne godnatt, tog han en länk af hennes hår i sin hand. Och i det han lutade sig så tätt intill henne, att hon kände hans heta andedräkt mot sin kind, hviskade han: — Jag kunde gifva eder mitt lif, om I blott ville gifva mig rätt till att en gång få lösa denna gyllene rikedom. —

Sven Lange hade somnat vid sitt vinkrus. Och fru Malin slet sig lös från den förtrollning, som hon kände sig snart ej längre vara mäktigt att stå emot. —

Gud och alla helgon! Där hon nu stod med hans gåfva sluten i sin hand, kände hon åter, huru fast hon var fången... Fanns då ingen hjälp längre! — Eller måtte hon förgås? —

Hvilken dag som helst kunde de båda vara hemma, Med förfäran märkte hon, att tanken

på mötet med herr Sven fyllde henne med kväljande motvilja. Att än en gång få se deras gäst och höra honom tala kom hennes hjärta att svälla af onämnbar fröjd... .

Plötsligen rätade hon upp sig, och tycktes hämta nytt mod. Hon tände ånyo eld i spisen och begynte hastigt gå fram och åter i kammaren. Det ångestfulla uttrycket i hennes ögon förbyttes så småningom till lugn fasthet, och hon blef behärskad i gång och åtbörder. Fru Malin hade denna kväll känt, huru nära helvete och himmel äro hvarandra, och hon hade talat med både djäfvul och gud,

Nu hade hon fattat sitt beslut.

* * *

Följande morgon syntes en väl ombonad släde med rask fart köra bort från Högås gård. Den åtföljdes blott af två ridande stallknektar, och det märktes på allt, att de resande företogo en brådsnkande färd utan stora tillrustningar och utan att vilja väcka uppmärksamhet.

I släden sutto fru Malin och gamle Ulf Suneson, som hon haft i sin tjänst, alltsedan hon som Sven Langes hustru lämnade fädernehemmet, där han lika troget tjänat ifrån det han själf var ung.

Det byttes ej många ord mellan dem, och detta var ej heller nödigt, ty Ulf visste redan hvad det gällde. Och han kände sin fru för väl för att tro, att han nu skulle kunna uträtta något med föreställningar och tal.

En ansträngande färd blef det för dem att denna årstid resa dag efter dag. Och hvila ville fru Malin ej höra talas om, ty hon visste att vore herr Sven hemkommen, skulle han själf gifva sig af efter henne för att föra henne tillbaka med maktsspråk.

Till klostret, som nu skulle blifva hennes räddning, var vägen lång, och därför måste man skynda, trots köld och trötthet — så fort hästarne orkade draga. Väl kommen dit, visste fru Malin, att hon skulle blifva väl mottagen och hjälpt. Ty abedissan var af hennes egen släkt och hade varit hennes käraste barndomsvän. Och hon var mäktigare än herr Sven.

Ändtligen på sjunde dagen var man framme. Vid klosterporten bjöd fru Malin sin gamle trotjänare farväl, ty han borde återvända fortast möjligt för att ej ännu mer öka husbondens vrede. Och detta blef dem båda ett tungt afsked, ty det var för alltid.

Men när han gjorde sig redo till affärd, hejdade honom fru Malin.

Hon hade lossat den lilla slidknifven från bältet och afskar med den en lock af sitt hår...

— Se här, Ulf Suneson — sade hon. — Denna skall du lämna herr Walter... Och du skall säga honom, att jag kunde och ville gifva honom än mer — blott ej min själs salighet. —

Och till min husbonde må du hälsa och säga honom mitt tack för detta sista år... och att jag måste finna fred. —

När sedan klosterporten slöt sig om fru Malin, stod den gamle trotjänaren länge och såg på dess bildornament. Och han skakade betänksamt på hufvudet, djupt suckande och beklämd till sinnes, när han åter satte sig i släden för att ensam begynna hemfärden.

Ty sannerligen — minst af allt hade han tänkt sig att klostret skulle behöfva bli en tillflykt för Malin Lange. Men kvinnors sinnelag är ej lätt att förstå. Och hon vore härvidlag kanske mer nödd än någon kunde ana... Med en varsamhet, som hade det gällt någonting mycket dyrbart, lade Ulf Suneson den gyllene hårlänken — väl ombunden — in mellan fodret på sin jacka. Och for sedan åstad norröfver.

IDUN 1906

Utgifvare: FRITHIOF HELLBERG.

EN NYÅRSGÅFVA TILL HELA DET SVENSKA FOLKET.

“EN MÄRKLIG TILLDRAGELSE INOM VÅR LITTERATUR.”

DÅ IDUN, Nordens sedan länge erkänt främsta illustrerade och litterära veckotidning, nu går att begynna sin *nittonde årgång*, har redaktionen den sällsynta glädjen att därmed kunna förbinda en tilldragelse, som måste äga *det högsta intresse* för hvarje bildad läsare öfver hela vårt land.

Sverige har fått en ny stor diktare, och det underbara verk, som inom kort skall göra hans namn kärt för *alla fosterländska hjärtan* och helt visst låta dess rykte flyga vida ut öfver fäderneslandets gränser, kommer att från och med det nya årets första nummer inflyta i den romanbilaga, som, uppsatt i bokformat, för hvarje vecka gratis medföljer till *Iduns* samtliga prenumeranter. Detta arbete, som i den af *Idun* under det gångna året anordnade stora litterära pristävlingen af prisdomarne *enhälligt tillerkänts det utfästa priset af fem tusen (5,000) kronor*, bär titeln

DEN STORA VREDEN

NORDSVENSKA ODEN UR HÄFD OCH SÄGEN

af

Olof Högberg.

Den kände, högt ansedde litteraturkritikern *d:r Sven Söderman* uttalar sig om detta arbete bland annat på följande sätt:

Dessa "Nordsvenska öden" äro en märklig tilldragelse inom vår litteratur. Den tanke, Pelle Molin först gjorde fruktbringande, och som af hans talrika efterföljare med större och mindre framgång fullföljts: att gifva Norrland åt Sverige som en poetisk verklighet, har här blifvit fullbordad. Men det är ej längre endast glimtar och enstaka syner — — — Nej, här är utsikten den vidaste och ljusfloden kastas öfver hela landsändan, så att den framstår med alla sina egenartade former och karaktärsdrag som ett helt för sig, en lefvande organism med ålder och utveckling. — — —

Jag är både förundrad och betagen. Det är en episk diktare af rang, som här uppenbarar sig, en målmedveten skaparkraft, som oafbrutet trolldar fram nya serier af bilder, öfverraskande i originalitet och trovärdighet. — — —

Man läser det stora verket under ett intresse, som ideligen ökas, äfventyrs-sagan är enastående, och diktarens inbillningskraft tyckes växa, ju längre man kommer. — — —

Jag har aldrig i manuskript läst ett arbete, som ägt större litterär betydelse. Det är på sätt och vis ett motstycke till Selma Lagerlöfs värmländska krönikor, men påminner i form ej det minsta om dem. Snarare kommer man att tänka på "Fältskärns berättelser", som dock litterärt ej kunna utihärda jämförelse med dessa "Nordsvenska öden". Dikten kommer också med all säkerhet att kallas Norrlands epos.

Ur den omnämnda litterära pristävlingen ha emellertid ytterligare framgått flere högst förtjänstfulla arbeten, som efter hand skola komma *Iduns* läsare till godo, och af hvilka vi särskildt vilja framhålla *de bägge med extrapris belönade romanerna MAJ*, en familjehistoria af MATHILDA ROOS, och *HÖGVALLA*, konstnärs- och familjeroman af HELENA NYBLOM.

Endast *Iduns* abonnenter få del af dessa märkliga arbeten.

Hvad tidningen *IDUN* för öfrigt beträffar, torde det vara öfverflödigt att i detalj redogöra för dess rika program, så allmänt uppskattadt som detsamma blifvit under tidningens nu 18-åriga tillvaro. *IDUNS* sällsynt stora och fasta läsekrets känner väl detta program, och är det någon, som ännu är okunnig härom, är det vår fasta förhoppning, att han eller hon nu beslutar sig för att från och med det nya året *själf pröfva* och döma. Vårt mål har varit och skall alltjämt förblifva att göra *IDUN* ej blott till de svenska hemmens tidning par préférence, utan därjämte till landets i litterärt och konstnärligt hänseende främsta tidning. Vi kunna också, utan risk att blifva vederlagda, tryggt framhålla:

att ingen svensk veckotidning erbjuder sin läsekrets en så rikhaltig och omväxlande, gedigen och underhållande läsning *som IDUN*;

att ingen svensk veckotidning har att uppvisa en på samma gång så omfattande, välsofrad och konstnärlig illustrationsafdelning *som IDUN*;

att ingen svensk veckotidning har ett, i förhållande till mängden och värdet af hvad den bjuder, ens närmelsevis så billigt abonnementspris *som IDUN*;

att ingen svensk tidning så mångsidigt belyser hemmets och kvinnans intressen *som IDUN*;

att ingen svensk tidning år efter år kunnat förete en sådan lista på framstående medarbetare *som IDUN*; samt

att ingen svensk tidning årligen skänker sin läsekrets ett så i litterärt som konstnärligt hänseende ståtligt julnummer *som IDUN*.

Allt detta är sant. Men det ålägger oss också förpliktelser, för hvilkas fyllande vi som alltid ej skola sky några kostnader eller ansträngningar. Tidningen kommer ock att redigeras efter samma plan som hittills, med det stora minst 16-sidiga hufvudnumret åtföljdt af bilagorna *IDUNS ROMANBIBLIOTEK* och *IDUNS HJÄLPREDA*.

Och hvad kostar det nu att få del af allt detta? Jo, *endast 6 kronor 50 öre pr år*. *Iduns* Romanbibliotek är ensamt värdt detta pris, om man dömer efter de skönlitterära arbeten, som utbjudas genom bokhandeln. *Iduns prenumeranter hafva alltså tidningens alla 52 nummer plus julnumret så att säga gratis*. Jämte den ordinarie upplagan af *Idun* utgifves äfven den s. k. *Praktupplagan*, tryckt på extra fint papper, till ett pris af 8 kronor pr år. Lösnummerpriset är 12 öre.

IDUNS MODETIDNING. Då nyanskaffningen af kläder såväl i hemmen som hos sömmerskorna i regeln sammanfaller med årets fyra säsonger: vår, sommar, höst och vinter, och våra damer visat sig uppskatta det praktiska uti att just vid dessa tidpunkter i ett rikhaltigt häfte få sammanfördt ett sorgfälligt urval af årstidens trefligaste mode-nyheter, kommer *Iduns Modetidning* äfven år 1906 att utgifvas i 4 rikhaltiga modellkataloger — en för hvarje säsong — och hvar och en innehållande, utom en moderevy, ett rikhaltigt urval moderna dräktmodeller. Prenumerationspriset blir *endast 2 kr. pr helt år*, hvilket måste betraktas som synnerligen billigt i förhållande till det rikhaltiga innehållet och den goda utstyrelsen. Till alla i *Iduns Modetidning* förekommande modeller kunna prenumeranterna rekvirera färdigklippta mönster från *Iduns Mönsterafdelning*, Drottninggatan 51, Stockholm. Prenumerera i närmaste postkontor eller bokhandel.

BARNGARDEROBEN, den i alla hem med uppväxande små "slitvargar" redan snart sagdt oundärliga rådgifvaren, *alla möd-rars ovärderliga skull och hjälpreda*, utgifves äfven under det kommande året efter samma omtyckta plan som hittills. Med sitt en gång i månaden utkommande 16-sidiga nummer, innehållande bortåt *ett hundra-tal illustrationer* öfver allt, som hör till barntoaletten från de spädaste åren till vuxen ålder, och åtföljdt af *en stor dubbelsidig mönsterbilaga*, ersätter "Barngarderoben" mångfaldt det ringa prenumerationspriset af *3 kr. för helt år* genom den nytta och besparing, dess praktiska råd bereda i hvarje hem.

KÖKSALMANACK

Redigerad af ELISABETH ÖSTMAN. Inneh. af Elisabeth Östmans Husmoderskurs i Stockholm.

FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR VECKAN 31 DEC. 1905—6 JAN. 1906.

SÖNDAG (Nyårsafton): Jordärtskockspur med rostadt bröd; stekt späckad kalfsadel med legmyr; brülépudding.

MÅNDAG (Nyårsdagen): Frukost: Smörgåsbord: kalfillet med ärtor; mjölk; kaffe eller te med saffransbröd. Middag: Consommé med sparris-knopp; fiskoufflé med holländsk sås; stekt fyllt svincarré med brynt potatis och salader; vingel med mandelspan.

TISDAG: Frukost: Smörgåsbord: stekt risgränskorf med lingonsylt; mjölk; kaffe eller te. Middag: Kall skinka med ärtor och brynt potatis; Eskilstunasoppa med kokosbröd.

ONSDAG: Frukost: Ragu på kött med brynt potatis; mjölk; kaffe eller te med scanes. Middag: Jordärtskockspur med rostadt bröd; stekt filet af rödspotta med stufvad spenat (konserverad).

TORSDAG: Frukost: Smörgåsbord; halvgränskorf med mjölk; stekt sill i papper med potatis; kaffe eller te. Middag: Renstek med legmyr; blåbärskompott med grädd.

FREDAG: Frukost: Smörgåsbord; bräckt skinka med äggöra; mjölk; kaffe eller te. Middag: Luftfisk med potatis och senapsås; smörgår med mjölk.

LÖRDAG: (Trettondagen): Frukost: Smörgåsbord; stekt gädda med spritsad potatis; mjölk; kaffe eller te med saffransbröd. Middag: Afredd buljong med sparrisknopp; hummersalad med remouladesås; tryffelspäckad ox-

Gif barnen den bästa näring och de växa upp till friska och starka människor. Gif vuxna den bästa näring och de förbliva friska intill sena ålderdomen. Använd därför endast

Gyllenhammars patenterade hafregryn o. hafremjöl som fås i hvarje välsorterad speceriaffär. Aktiebolaget Göteborgs Ris- & Valskvarn.

Jul-tårta.

Denna delikata smaksort finnes äfven i år af Lagermans BAKALLETTE och är den lika god som fjolårets, hvilken som beaktat rönte en så liflig efterfrågan. Säljes i hvarje speceributik å 45 öre pr paket.

filet med brynt potatis; fyllda mandelformar.

RECEPT:

Kalfillet (f. 6 pers.), 7 hg kalfillet, 1/2 hg. späck, 2 msk. smör (40 gr.), 1/2 tsk. salt, 1/4 tsk. hvitpeppar, 2 kkp. svag buljong, 1 kkp. tunn grädd.

Beredning: Köttet tvättas med en duk doppad i hett vatten. Späcket skrapas och skäres i strimlor. Fileterna späckas därmed i täta, jämna rader, sick sack. Smöret brynes i en järnkastull, fileterna läggas och brynas vackert på alla sidor, hvarefter de peppras och saltas. Buljongen och grädden tillsätts, litet i sänder, och fileterna få sakta steka med tätt slutet lock omkr. 1 tim. De skäras och hoppläggas åter, så att de behålla sin form, uppläggas på varmt serveringsfat och garneras med ärtor. Såsen silas, skummas och hålles öfver köttet.

Fisksoufflé (f. 6 pers.). 100 gr. smör, 100 gr. mjöl, 6 del. grädd, 3 kkp. kokt fisk, (1/2 kg. gädda), 6 ägg, salt, hvitpeppar.

Till formen: 1/2 msk. smör, 2 msk. stötta skorper. Beredning: Smör och mjöl sammanfråsas och grädden tillsättes litet i sänder under flitig rörning, hvarefter afredningen får ett godt uppkok och hålles upp ett kallna. Den kokta fisken plockas fin som risgryn och nedröres i den kalla smeten jämte äggulorna en i sänder. Den afsmakas med kryddorna och sist nedskäras de till hårdt skum slagna ägghvitorna. Massan slås genast i smord och brödbreddad form och gräddas omkr. 1/2 tim. i ordinär ugnsvärme. Soufflén serveras genast den tages ur ugnen.

Eskilstunasoppa (f. 6 pers.). 1 1/2 del. korngryn, 2 1/2 lit. vatten, 1 lit. färska, syltiga äpplen, 1 kkp

korsocker, 2 äggulor, 2 del. tjock grädd. Biscuits, krusbärssylt. Beredning: Grynen sköljas väl och påsättas att koka i kallt vatten. Äpplena sköljas, torkas, skäras i klyftor och kärnhusen borttagas. De nedläggas i soppan, när den kokat upp. Då grynen äro mjuka och äpplena falla sönder, passeras soppan. Sockret tillsättes och soppan får ett uppkok. Äggulorna och grädden vispas upp i soppskålen, och soppan tillsläs under stark vispning. Den serveras med biscuits och krusbärssylt.

Stekt filét af rödspotta (f. 6 pers.), 2 kg. rödspotta, 2 msk. salt, 1 tsk. ättika, 3 msk. hvetemjöl, 1—2 ägg, 1 kkp. fint stötta skorper. Till stekning: 1/2 kg. flöttyr. Sås: 1 1/2 hg. brynt smör, 2 msk. fint hackad persilja. Beredning: Hufvudet afskäres, inälvorna urtagas genom halsöppningen och fisken sköljes väl. Det mörka skinet lossas upp vid hufvudet och afredes med ett hastigt grepp. Den hvita skinnsidan skrapas väl fri från slem. Fisken fläkes, ryggen samt femorna och alla småben borttagas. Fileterna gnidas med salt och ättika och få ligga 1 tim. De aftorkas därefter med en fiskhandduk, beströms med hvetemjöl, doppas i de uppvispade äggen och vändas i de stötta skorperna. Flöttyn upphettas i en stekpanna, tills en tunn, blå rök stiger upp från tullen, fileterna läggas och stekas vackert gulbruna på båda sidor. (Finnes frityrkorg, läggas fileterna däri och nedsänkes i den heta flöttyn). De uppläggas på servet och garneras med persilja och citronskivor eller kokt potatis. Smöret brynes lätt, blandas med den fint hackade persiljan och serveras i särskild sässkål.

Renstek (f. 12 pers.). 4 kg. renstek, 4 lit. dricka eller skummad mjölk, 2 hg. späck, 4 msk. smör (80 gr.), 1/2 msk. salt, 1 lit. kokande buljong eller vatten.

SVEA HAFREGRYN belönade i London 1904 med guldmedalj och i Brüssel 1905 med hedersdiplom och guldmedalj. SVEA HAFREGRYN & BARNKRAFTMJÖL äro och förbliva bättre än alla andra i marknaden förekommande märken.

A-B. SIDENHuset, STOCKHOLM

säljer Klädnings-, Blus- och Foder-Siden billigare än någon utländsk firma.

Begär prover och jämför! Prover franko.

A-B. SIDENHuset, STOCKHOLM.

Allm. Tel. 93 65. Rikstel. 48 23.

Sås: 1 1/2 msk. smör (30 gr.), 3 msk. mjöl, köttjus, 2 del. tjock grädd, 1 tsk. kallt smör. Beredning: Om steken är frusen, lägges den i dricka eller mjölk, tills den är nätt och jämt upptinad. (Är den ofrusen, tvättas den ytterst noga med en duk, doppad i hett vatten). Steken torkas väl och alla hinnor borttagas, hvarefter den späckas i täta, jämna rader med späcket skuret i fina strimlor. Smöret brynes i en stekgryta. Steken lägges och brynes väl däri, hvarefter den saltas och spädes med buljongen, litet i sänder, öfveröses hvar 10 min. och vändes ett par gånger under stekningen. Till stekningen åtgår omkring 4 tim. Köttjusen silas och skummas. Smör och mjöl sammanfråsas, köttjusen tillsättes litet i sänder under flitig rörning och såsen får koka 10 min. hvarefter grädden tillsättes och såsen får ett uppkok samt afsmakas. Sist iröres det kalla smöret.

lor. Smöret brynes i en liten långpanna, fileten lägges och brynes hastigt ofvanpå spisen. Köttet kryddas samt spädes med den kokande buljongen, litet i sänder, insättes därefter i het ugn och får steka omkr. 30 min., under det den öfveröses hvar tionde minut. Oxfileten upptages, skäres i tunnna skivor och hoppläggas åter, så att den behåller sin form, uppläggas på varmt serveringsfat och garneras med brynt potatis och persilja. Köttjusen silas och skummas samt afredes med mandammjöl utdrött i litet kallt vatten. Såsen får därefter koka, under rörning i 5 min. Den fint skurna tryffeln lägges och såsen afsmakas med kryddorna.

Fyllda mandelformar (f. 18 pers.). 210 gr. godt smör, 210 gr. mjöl, 210 gr. strösocker, 2 äggulor, 75 gr. sötmandel, 20 gr. bittermandel. Till fyllning och garnering: 4 kkp. äppelmos, 4 ägghvitor, 8 msk. florsiktadt socker. Beredning: Smöret tvättas och vattnet arbetas ur väl. Mjöllet siktas på bakbordet och smöret fördelas i flockar i mjölet, hvarefter strösockret, äggulorna jämte den skällade och rifna mandeln tillsätts och degen arbetas tillsammans med fingerspetsarne. Den ställes ut att bli stel och utkafas sedan till en tunn kaka, som uttages med rundt mått till små kakor. Med dessa beklädas små, krusiga bakelseformar. Bakelserna gräddas i ordinär ugnsvärme, tills de fått en vakker gulbrun färg, då de uttagas och uppstjälpas, när mesta hettan afgått. Ägghvitan vispas till hårdt skum och vispningen fortsättes 1/4 tim. Därefter nedsiktas sockret försiktigt i ägghvite-skummet. Bakelserna fyllas med äppelmos och marängmassan spritsas öfver genom en krusig strut. Bakelserna insättes i svag ugnsvärme, så att marängen får torka och blir vackert ljusgul.

Tryffelspäckad oxfilet (f. 6 pers.). 1,2 kg. oxfilet, 1 burk tryffel å 1:25, 3 msk. smör (60 gr.), 1/2 tsk. salt, 1/4 tsk. hvitpeppar, 5 del. brun buljong. Sås: Köttjus, 1 msk. mondamin, tryffel, salt, socker, hvitpeppar. Beredning: Fileten putsas, senor och hinnor borttagas och köttet tvättas med en duk doppad i hett vatten, hvarefter det späckas i täta rader med hälften af tryffeln skuren i fina strim-

Smörgröt (f. 6 pers.). 5 msk. smör (1 hg.), 2 kkp. mjöl, 1 1/2 lit. god mjölk, 1/2 msk. salt, 2 tsk. socker, 2 äggulor, 1/2 msk. kallt smör. Beredning: Smör och mjöl sammanfråsas, mjölen tillsättes, litet i sänder, under flitig rörning, och gröten får koka under fortsatt rörning 1/2 tim. Den afsmakas med salt och socker. De uppvispade äggulorna jämte det kalla smöret nedröras och gröten får sedan endast sjuda. Den serveras varm med god mjölk eller saftsås.

Tryffelspäckad oxfilet (f. 6 pers.). 1,2 kg. oxfilet, 1 burk tryffel å 1:25, 3 msk. smör (60 gr.), 1/2 tsk. salt, 1/4 tsk. hvitpeppar, 5 del. brun buljong. Sås: Köttjus, 1 msk. mondamin, tryffel, salt, socker, hvitpeppar. Beredning: Fileten putsas, senor och hinnor borttagas och köttet tvättas med en duk doppad i hett vatten, hvarefter det späckas i täta rader med hälften af tryffeln skuren i fina strim-

LEDIGA PLATSER

Gods platser för lär., barnfr., gå frun tillhanda nu inkomna till nyåret å Inack:Byrån, Norrköping. Rikstel. 916.

I officersfamilj på landet önskas i början af nästa januari lärarinna för tvänne gossar resp. 8 1/2 och 7 år gamla. Kunsksbetyg, uppgift om ålder och lönepretentioner samt fotografi sändas till »S. D.», Töreboda, p. r.

GODT om platser till nyåret för lärarinnor, sällskapsd., hushållsbiträden o. barnfröknar. Norra Inack:Byrån, Malm-skillsnadsgr. 27, Stockholm.

Sjuksköterska,

hålst något kunnig i hushåll, ej öfver 28 år, kan erhålla förmånlig plats hos förmögen änkeman, 31 år, i mindre landsortstad med ett friskt, naturskönt läge. Den här reflekterar behagade insända svar, hålst åtföljt af fotografi, som event. återsändes, till »H. K., 31», Iduns exp.

Föreståndarinneplatsen

för Katrineholms 5-klassiga samskola kungöres härmed ledig. Föreståndarinnan bör kunna undervisa i 5:te klass, matematik, fysik och kemi. Lön kr. 1,500 samt pensionsbidrag. Betyg om lärarverksamhet bör bifogas. Ansökningar sändes till hofpredikant Fritz A. Beskow, Katrineholm.

PLATS såsom husföreståndarinna hos ungherre finnes ledig för yngre, bildad dam, hålst musikalisk. Svar med fotografi, löneanspråk m. m. till »H.—t», Göteborg p. r.

VÄRDINNA sökes af änkeman med tvänne barn om resp. 10 och 12 år, boende inom köping i södra Sverige. Platsen att tillträda under inst. januari. Fordringar: Verkligt kunnig i och intresserad för alla hushålls-görömmål. Bildad. Hålst musikalisk. Fullkomligt frisk. Godt lynne. Angenämt sätt och uppträdande. — Lön 300 kronor. Svar (hålst med fotografi, som nat. återsändes) till »Behaglig framtid-plats», Iduns exp., Stockholm.

DUGLIGT bättre fruntimmer, villigt förestå hushållet för en barnlös, medelålders änking på landet, får plats nu genast om löneanspråk och fotografi sändes till »Duglig», Åbo p. r., Finland.

FÖR tillträde 4 januari 1906 fins plats för 24-årig husligt bildad, i matlagning bakning fullt kunnig flicka att förestå mindre tjänstemannahem invid Sthlm och värda 2:ne barn. Lön 200. Musikalisk äger företräde. Svar med foto., rek. till »Godt hem», Iduns exp.

En ung, bättre flicka

af god familj, kunnig i matlagning och bakning samt handarbeten får nätt plats att öfvervaka hemmet i mindre familj (svensk). Helsingfors, Finland. God lön och godt hem utlovas. Svar jämte upplysningar om förut innehållna platser under »Praktiska», Finska Telegrambyrån, Helsingfors.

OBS! Snaarast möjligt svar till Telegrambyrån, Helsingfors.

MOT fritt vivre får praktisk och musikalisk flicka plats i liten, bättre familj på landet som sällskap och att gå frun något litet till handa. Svar med fotografi och (hålst) rekommend. till »Godt hem», Vingåker p. r.

BILDAD dam, omkr. 25 år, med förmåga att laga god mat och göra ett hem trelligt erhåller plats i början af nästa år hos ensam grosshandlare härstädes. Svar jämte fotografi, som genast återsändes, utbedes till »Våren 1906», Iduns exp.

PLATSSÖKANDE

20-ÅRIG elementarb. flicka önskar plats till vårterminen. Kunnig i enklare och finare handarb. samt snickerislöjd enligt Nääs-metoden. Svar med nödiga upplysningar till »1:sta febr.», Iduns exp., Stockholm.

Ung prästdotter,

musikalisk, önskar till den 1 febr. plats i bildad fam. hålst i stad att vara husmodern till hjälp. Äfven villig läsa läxor med mindre barn. Svar motes till »19 år», Hammenhög p. r. EN 20-årig, föräldralös flicka önskar i midten af januari pl. i familj som hushållsbiträde, i stad eller på landet. Önskar anses såsom familjemedlem. Lön önskas. Svar till »Gagn och nytta», p. r., Börum.

ENKEL, bildad flicka önskar plats som skriftribräde och hjälp i hushållet. Kunnig i enkl. klädsömn. och något väfnad. Referenser finnas. Svar till »Villiga», Hedensö p. r.

40-ÅRS bildad dam önskar på nyåret förestå ett hem, hålst där barn finnes. De bästa rek. erhålles. Svar märkt »Van», Iduns exp.

Uti god familj

önskar bild. ordentlig flicka plats som husm. hjälp och sällskap. Kunnig i enkl matlagning, sömnad o. husl. görömmål. Goda ref. Svar till »A. C. L.», p. r. Helsingborg.

GODA hushålls- och barnfröknar, lärarinnor m. m. till familjer finnas anmälda å Inack. Byrån, Norrköping. Rikstel. 916.

EN ung flicka önskar mot fritt vivre plats i familj, hålst på landet, såsom biträde i husliga görömmål. Svar till »Musikalisk 19 år», Arvika p. r.

UTI godt hem i Småland emottagas 2 å 3 unga damer, som önska lära hushåll, väfnad m. m. Grundligt undervisning och god omvårdnad lämnas. Svar till »Hem», Iduns exp.

Leksund.

Johanna Bergs pensionat rekommenderas. Lugnt och stilla. Vackert läge vid kyrkallén. God helinackordering.

HARSBY sjuk- och hvilohem. Särdeles lämpligt för nervsjuka. Referenser på begäran. Adr. sjuksköterskan Ester Linder, Söderköping. Rikstel. 121.

TVÅ flickor och en gosse kunna få god inackordering och undervisning i svenska ämnen, språk, slöjd och musik i samskola på landet. Goda rek. finnas. Moderigt omvårdnad utlovas. Svar före den 15 jan. 1905 till »D—w», Norrköping p. r.

Prenumerera på Barngarderoben!

Har Ni sökt efter någon bra firma för tillverkning af äggstämplor och öfriga slags kautschukstämplor? Vänd Eder till John Fröberg, Finspong! Begär illustr. priskurant.

Nu är tiden inne att verkställa prenumeration å de tidningar man önskar erhålla under det nya året.

Barngarderoben

alla mödrars ovärderliga skatt och hjälpreda, ugifves äfven år 1906 efter samma bepröfvade plan som hittills. Med sitt en gång i månaden utkommande 16-sidiga nummer, innehållande ett åttiootal illustrationer öfver allt, som hör till våra barns dräkt från de spädaste åren till vuxen ålder, och åtföljdt af en stor dubbelsidig mönsterbilaga, ersätter tidningen mångfaldt den ringa prenumerationsafgiften af 3 kronor pr år genom den nytta och den besparing, dess praktiska innehåll bereda hvarje hem.

Hvarje husmoder, som själf ombestyr sina barnkläders förfärdigande i hemmet, bör ej försumma att prenumerera, ett halft år kr. 1: 60, helt år 3 kr.

Nya Hushållsskolan

19 Vestra Trädgårdsgatan 19, Stockholm,

hvilken började sin verksamhet år 1831, afser att meddela bildade flickor undervisning och öfning i enklare och finare matlagning, bakning, syltning och inläggning af grönsaker, finstrykning samt öfriga inom ett hushåll förekommande görömmål, för att sålunda sätta dem i stånd att på ett praktiskt sätt förestå egna eller andras hem.

Teoretisk undervisning: en kortare kurs i Födoämneslära och Hälsovårdslära.

Skolan har varit besökt af tvåtusenfjorton (2,014) elever. Hvarje kurs omfattar 4 eller 4 1/2 månader. Elever mottagas äfven på kortare tid. Ny kurs börjar den 15 nästkommande januari. Prospekt och vidare upplysningar meddelas af

Fröken Hedda Cronius, Föreståndarinna.

Finska Linnemagasinet, Birger Jarlsgatan 18

rekommenderar sitt lager af Hellinvevaror, såsom Duktyger i mångfald vackra mönster, Lakans- & Örngåuslärter, Applikationslärter, Linnestramalj & Gardinvånader, Handdukar, Badlakan, Badkappor samt de mycket ömtyckta Kejsarmattorna m. m. OBS! Tammerfors Linnefabriks välkända och hållbara fabrikat.